

Esiprofeta

Profetia, annettu Raymondille 26 lokakuuta klo 11.33 englanniksi.

Herra Jehova antoi minulle tämän profetian asetettavaksi tänne.

Jehova Jumala sanoi, "Tänä päivänä Joelin profetia tulee täytetyksi."

Vuoden 1992 Raamatun suomennoksen mukaan:

Joel 3:1 Tämän jälkeen on tapahtuva, että minä vuodatan henkeni kaikkiin ihmisiin. Ja niin teidän poikanne ja tyttärenne profetoivat, nuorukaiset näkevät näkyjä, vanhuksenne ennusunia.

Joel 3:2 Myös orjiin ja orjattariin minä vuodatan henkeni noina päivinä.

Joel 3:3 Minä annan teidän nähdä merkkejä taivaalla ja maan päällä: verta, tulta ja savupatsaita.

Joel 3:4 Aurinko pimenee, kuu värjäytyy vereen, ennen kuin koittaa Herran päivä, suuri ja pelottava.

Joel 3:5 Mutta jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä, pelastuu. Siionin vuori ja Jerusalem on turvapaikka, niin Herra on luvannut. Ne, jotka Herra kutsuu, ne pelastuvat.

Ap.t. 2:16 Tämä on sitä, mikä profeetta Joelin suulla on ilmoitettu:

Ap.t. 2:17 "Viimeisinä päivinä, sanoo Jumala, minä vuodatan Henkeni kaikkiin ihmisiin. Teidän poikanne ja tyttärenne profetoivat, nuorukaiset näkevät näkyjä ja vanhukset ennusunia.

Ap.t. 2:18 Näin teen: palvelijoihini ja palvelijattariini minä vuodatan Henkeni niinä päivinä, ja he profetoivat.

Ap.t. 2:19 Minä näytän ihmeitä ylhäällä taivaalla, merkkejä alhaalla maan päällä: verta, tulta ja suitsevaa savua.

Ap.t. 2:20 Aurinko pimenee, kuu värjäytyy vereen, ennen kuin koittaa Herran päivä, suuri ja häikäisevä.

Ap.t. 2:21 Mutta jokainen joka huutaa avuksi Herran nimeä, se pelastuu.'

Nykypäivän kutsumus

Gerald O. Lukehart*

Entäpä jos mies, katolilainen mies, mies joka ei erityisemmin ole perehtynyt tai kaivannut yliluonnollista, alkaisi vastaanottamaan profetioita ja varoituksia Jumalalta? Näihin

varoituksiin sisältyy suuri maanjäristys Kaliforniassa, ydinvoima räjähdys Pariisissa ja maailman päättyminen yhteentörmäykseen tähden kanssa.

Tällä miehellä on profeetan kutsumus, jotain mitä hän ei itse koskaan halunnut. Aina tähän päivään asti se on ollut jotain, mitä hän ei koskaan täysin toivonut. Ainoa mitä hän toivoi, oli voida ohjata omaa elämäänsä, seurata omaa polkuansa, haluamatta koskaan tulla haukutuksi narriksi, harhaoppiseksi, huijariksi tai vieläkin pahemmaksi. Tämä mies on vastaanottanut yli kuusisataa viestiä, jotka ovat myrskynneet läpi abortti- ja new age-kysymyksestä, aina laumaansa eksyttäviin pastoreihin saakka. Nämä viestit paljastavat tulevia asioita, asioita nykyhetkestä sekä asioita jotka eivät ole niin kuin pitäisi... Aina uskosta ja rakkaudesta, tuomioon ja uuteen alkuun,- tässä lepää oivalluksia laajalta alalta täysin uudesta näkökulmasta. Jumalan näkökulmasta...

Oikeastaan, ei mikään uusi näkökulma, sillä nämä viestit juontavat juurensa entisaikoihin, Joelin, Jeremian ja Danielin aikoihin, antaen meille käsityksen Herran toimintatavoista. Varoittaen ja pitäen mahdollisena että loppu on pian tulossa, pidämme kiireellisenä ja asianmukaisena että nämä viestit pääsevät kaikkien käsille.

Me, Rayn laajempi hengellinen perhe, tahdomme jakaa kanssasi ponnistelut omassa uskossamme ja tosiasiat jotka olemme vastaanottaneet Rayn kautta sekä ihmeet jotka ovat näitä seuranneet.

Me pidämme profetioita:

Yksinkertaisina ja suorina, kirjoitettuina ensi käden tietona.

Syöksyvän oikeaoppisen tradition silmille.

Olevan piikkinä lihassa jokaiselle joka jo on lyönyt lukkoon mielessään ja sydämessään ajatuksensa siitä millä tavalla loppu tulee ja kuka Jumala on...

Tässä on potentiaalia yhteen vuoden kaikkein kiistanalaisimmista kirjoista. Huhtikuusta 1992 lähtien profetiat ja hengellinen sodankäynti ovat lisääntyneet Herra Aguilera ympärillä. Profetiat leviävät Yhdysvaltojen poikki ja halki koko maailman. Ihmiset ovat tunteneet Jumalan läsnäolon, jotkut itkevät, toiset tärisyvät, joku rukoilee, joku löytää Jumalan... Me toivomme että sinäkin löytäisit.

*Gerald O. Lukehart on ruohonjuuritason uudestisyntynyt Karismaattinen Kristitty perintönään eteläisen Baptistiperheen tausta.

Omistautunut mies

Selitys Ray Aguilera-ilmiöön.

Robert Thompson.*

Voidakseen ymmärtää Ray Aguileraa, kaksi avainsanaa on määriteltävä.

Ensinnäkin, sanan *omistautua* (dedicate) määritelmä: Amerikkalaisen suursanakirjan (American Heritage Dictionary) mukaan:

1. Panna sivuun erityistä tarkoitusta varten.
2. Sitoutua johonkin täydellisesti; pyhittäytyä, omistautua, antautua.
3. Omistus kirjoittaa,-kaivertaa (esim. kirja) jollekin.

Toiseksi, sanan, *ilmiö* (phenomenon) määritelmä:

Jälleen Amerikkalaisen suursanakirjan mukaan:

1. Tapahtuma tai tosiasia joka on aistein havaittavissa.
- 2.a. Epätavallinen tosiasia tai tapahtuma.
- b. Äärimmäisten ominaisuuksien tai saavutusten johdosta huomattava henkilö.

Rayn "matkan" kolmen ensimmäisen vuoden aikana, hän törmäsi lukuisiin esteisiin, jotka hän kaikki kohtasi ja voitti, samalla kun hänen kristityn vaelluksensa vahvistui tiedossa, että hänet oli valittu hyvin tärkeää tarkoitusta varten.

Ilman muodollista Raamatun koulutusta eikä mitään aiempaa teologista kiinnostusta, muuta kuin halu olla hyvä kristitty, Ray on hyväksynyt elämänsä suurimman vastuun. Kirkon sisällä olevien johtajien puolelta tullut kritiikki, ystävien ja tuttavien epäusko, sekä omat epävarmuuden tunteet ihmisenä, eivät ole kyenneet estämään Rayta saattamasta tehtävänsä päätökseen. Ja ikään kuin näissä vastuksissa ei olisi kylliksi, Rayta on yritetty pelottaa jatkuvien taistojen ja koetusten kautta henkimaailman puolelta. Sillä Rayn taistelu Jumalan puolesta on ollut paholaista vastaan, joka ei koskaan nuku. (Ef. 6:12) Sen tähden nämä asiat vaativat Rayn viikoittaisen, päivittäisen ja tunnista toiseen jatkuvan huomion.

Ray vakuuttaa ettei ole profeetta, kuitenkin hän vastaanottaa profetioita. Hän ei ymmärrä symboliikkaa, silti hän näkee näkyjä ja symboleja. Häneltä puuttuu Raamatullinen asiantuntemus, silti häntä kehoitetaan käyttämään Raamattua. Hän ei tavoittele korkeaa arvoasemaa kirkon sisäpuolella, kuitenkin hän haastaa kyseenalaisen maineen omaavia auktoriteetteja. Hän inhoa äärimmäisyyskantoja ja vallankumousta, silti hänen työnsä on radikaalia ja vallankumouksellista ajatukseltaan ja muodoltaan.

Rayn elämä näyttää toisinaan ongelmalliselta, levottomalta ja sotkuiselta. Siitä huolimatta Ray on pysynyt tehtävässään pyrkien kohti päämäärää jonka Jumala hänelle on asettanut: Kirjoittaa kaikki alas; laittaa se kirjan muotoon; ja levittää ympäri maailman. Näin on Rayn käsketty tehdä, ja hänellä on ehdoton usko Jumalan kykyyn avata ovia ja hankkia yhteyksiä varmistamaan tämän voimallisen tehtävän menestyksellinen loppuunsaattaminen.

Ray on omistautunut mies. Hänet on erotettu muista, Jumalan toimesta, erityistä tarkoitusta varten. Hän on omistautunut ja täysin sitoutunut työhönsä. Ja, hän on uhrannut kaiken kirjoittaakseen kirjan, ei kirjan Jumalasta, vaan kirjan Jumalalta.

Tämä ei ole kirja Rayn elämästä, uskomuksista, tai edes hänen kokemuksistaan. Tämä on kirja muutoksesta; tämä on kirja oivalluksista; tämä on kirja paluusta takaisin Jumalan luo. Ray kokee että kirkossa on häiriöitä. Hän toivoo että tämä kirja saisi aikaan positiivisen muutoksen kaikissa, kristityissä kuin yhtä hyvin ei-kristityissäkin. Ja ennen kaikkea, Ray haluaa nähdä muutoksen kirkossa.

Rayn edessä on taival vasten ylämäkeä. Hän tuntee olonsa uhatuksi ja pelotetuksi kirkon johdon suunnalta sen johdosta mitä hän on kirjoittanut. Mutta se minkä hän on kirjoittanut ja levittänyt eteenpäin

on kuitenkin täsmälleen sitä mikä tulee tuomaan tarvittavan muutoksen. Voima, väkivalta ja radikaalit toimenpiteet eivät tule toimimaan muutoksen katalysaattoreina. Kirjoitettu sana, yksinkertaisesti Jumalan sana, tulee olemaan riittävä tuomaan maailmanlaajuisen muutoksen ruumiissa.

Suurin muutos kirkossa tapahtui 1500-luvulla Martti Luther nimisen teologin johdolla. Hän oli tuottelias kirjailija ja karismaattinen puhuja. 1520-luvun saksalaiset olisivat nousseet kiihkeään kapinaan tai ryhtyneet radikaaleihin toimenpiteisiin jos Martti Luther olisi ehdottanut sen laatuista toimintatapaa. Sitä vastoin Martti Luther kirjoitti ja julkaisi Jumalan sanaa. Sitä levitti yksilöt jotka

olivat verkostoituneet ja jotka uhmasivat olemassa olevan kirkon auktoriteettia. Martti Luther tiesi myös että Saatana voi käydä hyökkäykseen yksilöitä vastaan, mutta että Jumalan työn tehdyksi tuleminen, sanan levityksen kautta, on hyvin tuskallista Saatanalle.

Ray Aguilera ei ole teologi. Siitä huolimatta hän levittää Jumalan sanaa täsmälleen niin kuin hänet on opetettu. Hän kokee jumalallisen väliintulon näkyjen ja tapahtumien kautta. Hän nauhoittaa ja dokumentoi jokaisen tapauksen omia sanoja käyttäen, omaan tyyliinsä. Ray ei ole kirjailija, joten hän kirjoittaa niin kuin hän keskustelisi ystävän kanssa. Rayn työ on henkilökohtaista, ei kaupallista hyötyä tavoittelevaa, ja kirjoitettu kaikille, niin kristityille kuin yhtä hyvin ei-kristityillekin.

Rayn elämäntehtävä on yksinkertainen: Saada vietyä Jumalan sana kaikille.

Omistautumisensa kautta hän on toteuttamaisillaan tätä päämäärää. On ilmiömiäistä että Rayn kirjoituksia, vaikkakin vaillinaisina, luetaan ja levitetään läpi Yhdysvaltojen ja ulkomaiden. Kun tämä työ on saatettu päätökseen, se tulee olemaan kaikkien saatavilla sillä Jumalan tahto on että kaikki lukisivat Jumalan sanan.

* Robert Thompson on opettaja/historioitsija. Hän kertoo Herran antaneen hänelle useita unia ja levottomia öitä ja asettaneen taakaksi tämän esipuheen kirjoittamisen ja että hän käyttäisi Raamattua sitä tehdessään.

Kiitokset

Henkilökohtaiset kiitokset kaikille niille miehille ja naisille jotka ovat auttaneet tämän kirjan kokoamisessa rukouksien, tiedon, viisauden, teknisen avun, välineiden sekä sen mieltä

ylentävän hengellisen avun kautta jota olen saanut hengellisessä sodankäynnissäni. Haluaisin lisätä että syyskuusta 1992 lähtien, viisi kuukautta siitä kun olin alkanut kirjoittamaan alas profetioita, ihmiset ovat lähettäneet niitä lähetysasemille ympäri maailman. Profetiat ovat levinneet likimain kahteenkymmeneen maahan ja neljäänkymmeneen Yhdysvaltojen osavaltioon postitse, faksilla, ja kädestä käteen, sekä sisällä kuin myös ulkopuolella Kristuksen ruumiin. Siunatkoon Jehova, Jeesus Kristus sekä Pyhä Henki, meidän ainoa Jumalamme teitä kaikkia.

Pastoreita näistä kirkoista:

Catholic Church (Katolinen kirkko)

Covenant Church

Four Square Church

Yksilöitä näistä kirkoista:

The Baptist Church

The Catholic Church

The Covenant Church

The Four Square Church

The Full Gospel Business Men's Fellowship International

The Mormon Church

The Presbyterian Church

The Vineyard Church

Non-Denominational Churches (tunnustuskuntiin kuulumattomat kirkot)

Ja:

ei-käytännössä uskoaan harjoittavat kristityt

ei-kristityt

Profetioita, näkyjä, tapahtumia ja unia annettu Raymond Aguileralle.

(Kirjoitettu ääninauhalta. Kirjoitettu lähes täysin kuten nauhoitettu, sanasta sanaan. Äänitetty kaksi kuukautta ensimmäisen tapahtuman ja näkyjen jälkeen, eikä vielä kolmen vuoden jälkeen saatettu päätökseen. Joidenkin ihmisten nimet on muutettu.)

Copyright 1990, 1994 Raymond Aguilera

Huhtikuu 1990:

En oikein tiedä mistä aloittaisin tarinani, sillä se on niin pitkä. Joten aloitan illasta ennen Pyhän Hengen ensimmäistä ilmestymistä. Se oli keskiviikko-Ilta. Menin kirkon jumalanpalvelukseen, ja jumalanpalveluksen aikana lähestyin erästä hyvin läheistä naispuolista ystävää ja pyysin häntä rukoilemaan kanssani, sillä välillämme oli ongelmia. Lähestyessäni häntä, muistan hänen pelkonsa hänen myöntyessään rukoilemaan kanssani. Olimme molemmat jännittyneitä, sillä meillä oli ongelmia suhteessa toisiimme. Tiesin hänen välittävän minusta, ja hän oli tullut minulle hyvin tärkeäksi.

Rukoillessamme pystyin aistimaan hänen pelkonsa. Huomasin hänen haluavan rukouksen olevan jo ohi, mutta minä yritin pitkittää sitä. Sillä hän kysyi minulta joko me olimme rukoilleet kaikista tarpeistani, ja minä vastasin nopeasti "Ei". Joten rukoilimme vähän lisää ja vaihdoin ajatuksia niistä tunteista, joita meillä molemmilla oli toisiimme kohtaan. Olin tietoinen hänen hyvin henkilökohtaisista ongelmistaan, jotka johtuivat väkivallasta, jota häneen oli menneisyydessä kohdistettu, ja jotka tekivät hänelle äärimmäisen vaikeaksi olla tekemisissä kenenkään vastakkaista sukupuolta olevan kanssa.

Hän oli maininnut minulle, useaan otteeseen, välittävänsä minusta, mutta yrittävänsä työstää ongelmiaan. No, kaiken tämän jännityksen takia, hän menetti kontrollin. Hän alkoi rakentaa muuria ympärilleen, ja hänelle oli äärimmäisen vaikeaa olla tekemisissä tai edes puhua ihmisten kanssa. Aistin hänen jännittyneisyytensä ja levottomuutensa. Voin vieläkin nähdä hänen hermostuneisuutensa. Hän ei halunnut istua vieressäni, sillä se hermostutti häntä, mutta hän teki kuitenkin niin. Tämä jännittyneisyys, pelko, levottomuus ja viha ei ollut kohdistettu minuun, vaan se oli kohdistettu häneen itseensä. Näin, että hänen sisäpuolellaan oli meneillään taistelu, ja sen näkeminen koski minuun. Se koski syvältä, mutta ei ollut mitään mitä olisin voinut tehdä, ja läsnäoloni vain pahensi asiaa, ja minuun koski, koska en tiennyt mitä olisin voinut tehdä.

Tässä oli nainen, jonka uskoin todella välittävän minusta, enkä pystynyt saavuttamaan häntä. Tässä vaiheessa kaikki olivat jo lähteneet pois, mutta me yritimme edelleen kommunikoida. Huomasin hänen haluavan tämän kohtaamisen päättyvän, mutta me sinnittelimme siinä yhdessä. Kun se oli ohi, hän oli aivan hermorauniona. Hänen kätensä olivat litimärit hiestä ja hän tärisi. Hän tahtoi vain rukoushetken olevan ohi, ja hän tahtoi minun poistuvan, voidakseen itse lähteä, mutta sitten hän ei pystynytäkään liikkumaan kaiken levottomuuden takia. Joten, minä nousin ja lähdin, ja hän meni juttelemaan pastorin kanssa. Näin hänen hermostuneisuutensa hänen olemuksessaan. Menin juttelemaan erään kirkon jäsenen kanssa ja lähdin sitten parkkipaikalle.

Lähtöä tehdessäni näin hänen kävelevän ulos kirkosta kahden muun ihmisen kanssa. Hän

jutteli ja yritti vaikuttaa normaalilta, mutta näin hänen vieläkin olevan hyvin hermostunut. Katselin häntä, samalla kun ajoin hitaasti pois päin. Sisimpääni sattui nähdessäni hänet siellä seisomassa täristen. Minusta tuntui niin uskomattomalta se, että me emme olleet edes riidelleet tai kinastelleet. Me olimme yksinkertaisesti jutelleet pikkuasioista, emme mistään merkittävästä. Ajoin kotiin ja tunsin oloni todella surulliseksi. Kohtaaminen välillämme oli niin tuskallinen.

No, seuraavana aamuna päätin omistaa aamurukoukseni hänelle. Siinä oli kaikki mitä saatoin tehdä, sillä en voinut saavuttaa häntä puhumalla. Hän sanoi, ettei voinut halata tai koskettaa menneisyytensä takia. Hän oli yksinkertaisesti menettänyt kokonaan kontrollin, eikä näin ollut aikaisemmin. No, jatkaakseni tarinaa, noin kuukausi ennen tätä rukoushetkeä hänen kanssaan, olin leikkinyt yhtä leikkiä Raamatun kanssa. Jos minulla oli jokin ongelma tai kysymys, avasin vain Raamattuni umpimähkään ja katsoin minkä vastauksen Herra minulle antoi. Jos oikein muistan, käytin ainoastaan Uutta Testamenttia. Olin silloin aiemmin saanut kohtalaisen hyvin vastauksia.

Yleensä avasin Raamatun ja katsoin ensimmäistä lukua siltä sivulta johon silmäni osui. Kuljetin sormiani Raamatun sivujen päällä ja avasin sen. Ne pysähtyivät Johanneksen evankeliumiin, yhdenteentoista lukuun, jossa käsiteltiin Lasaruksen kuolemaa. Luin luvun alusta loppuun. Kello oli yhdeksän, ja oli torstai aamu, päivä sen jälkeen, kun minä ja erityinen ystäväni olimme rukoilleet yhdessä.

Katsoin, millä tavalla kirjoitukset soveltuisivat hänen tapaukseensa. Olin antanut hänelle aiemmin Raamatun jakeita puhelimesta, tai jättämällä niitä vastaajaan. Toisinaan hän oli kertonut kirjoitusten sopivan häneen. Joten ehkä tässä piili jotain. Lukua lukiessani ohitin jakeen neljäkymmentäneljä (jossa Jeesus puhuu) ja jatkoin eteenpäin, mutta jokin sanoi minulle, että olin lukenut liian pitkälle. En todellakaan ymmärtänyt miksi, mutta tunsin, että olin lukenut liian pitkälle. Joten palasin takaisin ja pysähdyin jakeeseen neljäkymmentäneljä. Se oli viimeinen jae, jossa Jeesus puhui Lasaruksen kuolleista nousemisesta.

Otettu nauhalta niin kuin tallennettu:

Huuliani kuivaa ja olen hikoillut koko yön ja tuntuu, että tällaista on joka yö. Herään aamuisin tuskanhiessä ja suu kuivana. Välillä en muista sanoja joita aion sanoa, sillä Saatana käy mieleni kimppuun, mutta aion jatkaa ja mennä eteenpäin niin pitkälle kuin voin, ja kertoa niin paljon yksityiskohtia kuin voin muistaa, ja siinä järjestyksessä kuin ne muistan. Sillä tiedän, että Saatana hyökkää kimppuuni toistaessani tätä tarinaa. Olen käynyt läpi nämä tapahtumat moneen kertaan jälkeensä, mutta silti mieleni vain tyhjentyy ja tiedän että Saatana on siihen syypää. Joskus hän hyökkää käyttäen hyväksensä ahdistusta, täriseä ja hikoilua pelosta. Alan ajattelemaan pahoja asioita, mutta aion yrittää kertoa teille niin paljon kuin voin ja niin perusteellisesti kuin pystyn. Olen rukoillut Pyhää Henkeä auttamaan minua tässä yrityksessä. Juuri nyt, tätä kertoessani tunnen...Saatanan läsnäolon. Olen hermostunut ja täriseä, mutta aion jatkaa näiden tärkeiden tapahtumien kuvausta.

Mieleni tyhjeni juuri, en muista mihin jäin...Herra Jeesus, Kristuksen nimeen. Auta minua!

Auta jatkamaan. Sanoin sinulle, että tekisin sen, joten auta minua tekemään se. Ole kiltti, auta minun muistiani. En muista mihin jäin. Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Herra Jeesus, suojele minua. Kristuksen nimessä, häivy täältä Saatana. Tarkoitin sitä! Isän, Pojan, ja Pyhän Hengen nimeen. Isän, Pojan, ja Pyhän Hengen nimeen. Saatana häivy täältä! Herra Jeesus, Herra Jeesus. Auta minua nyt heti! Ole kiltti, pyydän sinua.

Hyvä Jumala. Olen niin janoinen. Olen...Niin...janoinen. Kellon täytyy olla kolme tai neljä aamulla, keskiviikkona, 28 heinäkuuta, 1990, luulisin niin, sillä 26 heinäkuuta oli maanantai. En tiedä, sillä niin paljon asioita on sattunut ja tapahtunut, että en pysty pysymään ajan tasalla seurattessani näitä tapahtumia. Aika tuntuu muuttuneen minulle merkityksettömäksi viime aikoina, niin henkisessä, kuin fyysisessä maailmassa.

Mieleni on edelleen tyhjä ja huuleni ovat kuivat. Minulla on kyneleet silmissäni. Näen ikkunani takaa auringon nousevan takapihan puiden lomitse. Ulkona on vielä hämärää, mutta voin nähdä sen nousevan. En tajua tätä. Olen aina kyennyt toistamaan tarinani silloin kun mieleni on tyhjentyneet, se on palautunut muutamasta sekunnista minuuttiin, mutta voi pojat, tällä kertaa...

Veljet! Miten suuta kuivaa. Tunnun pääsevän tiettyyn pisteeseen muistikuvissani, sitten mieleni tyhjenee täydellisesti kaiken tarinaani liittyvän suhteen. Tarkoitin typötyhjäksi, lähes totaalinen muistinmenetys. Pahan läsnäolo tuntuu voimakkaana tänä yönä.

"Kristuksen nimeen, Herra Jeesus suojele minua! Laita suojeluksen kupu sänkyyni ylle, niin kuin teit sinä aamuna." Hyvä, nyt minä muistan. "Kiitos Herra."

Takaisin tarinaan:

Luin Raamatun jakeet, sitten jokin sanoi minulle, että tämä on tärkeää. En tiedä miksi tai miten. Voisi puhua tunteesta, mutta en löydä oikea sanaa. Joskus minun on vaikea pukea sanoiksi sitä mitä näen, ehkä se johtuu siitä, että sanavarastoni ei ole tarpeeksi laaja, mutta sitä mitä koen on joskus mahdotonta selittää lihassa, ja äärimmäisen vaikea kuvata, sillä se on niin uskomatonta. Toivon, että osaisin kertoa minkälaisina näen Värit, Vallan ja Voiman, niin Jumalan kuin Saatanankin.

Mutta kun luin Raamatun jakeet, yhdennessätoista luvussa Johanneksen evankeliumia, minun oli pakko soittaa hänelle. Tiesin hänen olevan töissä, sillä kello oli yhdeksän torstai aamuna kun tämä tapaus sattui. Tunsin itseni typeryukseksi, mutta halusin auttaa häntä. Mutta olin sanonut hänelle pysytteleväni poissa jännitteen takia. Tunne oli voimakas, tyyliin, "Ray, miksi et kertoisi hänelle tätä, mikset soittaisi hänelle ja antaisi tätä lukua ja näitä jakeita? Ehkä saat aikaan hänessä jotakin hyvää...kenties". Joten mietin asiaa ja sanoin itsekseni, "Okei". Mikä voisi yksinkertaisesti mennä pieleen antamalla hänelle luvun ja jakeet? Soitin hänelle, vaikka en tajunnut koko juttua. No, joka tapauksessa, hän oli töissä kello yhdeksältä aamulla, joten soitin hänen kotiinsa.

Hänen vastaajansa käynnistyi, ja minä sanoin, "Ray tässä, lue yhdestoista luku, ja jakeesta yksi jakeeseen neljäkymmentäneljä Johanneksen evankeliumista," sitten suljin luurin. Sanoin itselleni, "Sepäs oli omituista minulta, katsotaanpa mitä minä tästä koostun". Alkaessani taas lukemaan, tunsin sellaisen Läsnäolon, en tiedä miten sen selittäisin, mutta mikä tahansa se sitten olikin, minulle tuli voimakas tunne, että minun piti soittaa hänelle

uudestaan. En tiennyt tarkalleen mistä oli kyse, mutta tunsin että oli äärimmäisen tärkeää varmistaa, että hän oli saanut oikean luvun ja jakeet.

En pysty selittämään tunnetta. Se vain ilmaantui kuin tyhjästä. "Ei", sanoin itsekseni, "Tämä on typerää. Jätin juuri hetki sitten viestin. Hän pitäisi minua ihan hulluna." Mutta tunne oli niin erityinen, ja koska olin työntänyt kaulani jo näinkin pitkälle, tuumin, "Mikä ettei", ja niin minä soitin hänelle uudestaan ja jätin tällaisen viestin hänen vastaajaansa: "En muista annoinko sinulle oikean luvun ja jakeet, mutta varmista että luet yhdennentoista luvun, ja jakeen yksi viiva neljäkymmentäneljä Johanneksen evankeliumista, se on tärkeää". En tiedä miksi tähdensin sen olevan tärkeää, mutta niin vain tein.

Koska tämä koko juttu oli omituinen, eikä lainkaan minun tapaistani, sanoin itsekseni, "Parasta että luen tämän vielä kerran". Joten, aloin lukemaan Johanneksen evankeliumia, yhdennestätoista lukua, ensimmäisestä jakeesta jakeeseen neljäkymmentäneljä, minun on täytyntä lukea ensimmäiset kaksi tai kolme jakeetta, ja sitten, Jumalani, minut valtasi sellainen tunne. Makasin sängyllä selälläni, ja tunsin lämmön. Lämpö meni sydämeni läpi, alas jalkojen läpi ja ulos molempien käsien kautta. Lämpö oli uskomaton.

Ja minä aloin itkemään. Aloin itkemään! (Minun täytyy tässä vaiheessa sanoa että osa tästä osuudesta tulee kuulostamaan erikoiselta koska yrittäessäni nauhoittaa tätä tapausta aloin itkemään hillittömästi.) Aloin itkemään!!...Minä itken...enkä voi lopettaa!...En voi lakata itkemästä tajutakseni mitä oikein...Minä...Minä tunsin...Näin.

Näin sellaisen sfäärin, tai jonkinlaisen Kuvun, joka äkillisesti ilmaantui tyhjästä. Pystyin näkemään sen läpi. Tämä suojaava Kupu ulottui sänkyäni jalkopäästä päätyyn asti, minun maassani siinä selälläni. Voin vain sanoa, että pystyin näkemään sen läpi. Se peitti alleen koko jättikokoisen vuoteeni. Ruumiini kääntyi sikiöasentoon ja aloin hikoilemaan. Sitten tajusin, että se oli Pyhä Henki. Uskomaton Läsnäolo oli vain ylivoimaisen voimakas. Minulla oli niin hyvä olo, ja niin kummallinen olo, samaan aikaan, ja tunsin olevani niin elossa...Muistan ajatelleeni, mitä oikein tapahtuu? Tämä oli jotakin aivan uutta...Minun täytyy pysäyttää tähän, koska en pysty oikein puhumaan nyt, sillä elän kaiken läpi taas uudestaan...

Okei, olen taas tässä. Koko tämän jutun aikana en pystynyt muuta kuin itkemään, mutta itkiessäni pystyin näkemään naispuolisen ystäväni. Näin hänet, tai tunsin hänet, voisi kai sanoa molemmat, en oikein tiedä miten sen selittäisi, mutta sieluni meni hänen kehoonsa tai jotain sellaista. Luulisin, en oikein tiedä. Koin tuntemukset jotka hän koki, jotka hänen sielunsa koki... (Menetin itsehillintäni tätä osuutta nauhoittaessani ja aloin itkemään.) Voi hyvä Jumala se on niin kauheaa...Tunsin kauhun...Tunsin...tuskan...hillittömän kivun. Koin kaikki pahat tuntemukset, jotka hän koki. Minä vain tunsin ne...Hyvä Jumala...Hyvä Jumala, tämänkö hän tunsu...Auta häntä! Auta häntä! Jumalani.

Sitten näin hänen koettavan puhua kanssani, ja jokin tarttui häntä kurkusta. Sitten näin jonkinlaisen demonin, tai jotakin. En tiedä mikä se oli, ja se lausui, "Minä sain hänet, enkä aio päästää irti. En välitä mitä sinä aiot yrittää. En aio päästää hänestä irti!" Ja tämän näyn aikana minä edelleen itkin, itkin ja itkin Herralle, nähdessäni tämän kaiken tapahtuvan

edessäni jossain toisessa paikassa, tai maailmassa. Demoni sanoi, "Sain hänet kurkusta kiinni ja hän on vallassani ja tähän hän jää. En välitä mitä sinä aiot, minä aion pitää hänet".

Sitten seuraava näky oli karusellista, sellaisesta, joita näkee koulunpihojen leikkikentillä. Ja tämä demoni, tai mikä se sitten olikaan, pyöritti ystäväni ympäri, ympäri siinä karusellissa, saaden hänet menettämään tasapainonsa. Hän ei päässyt karusellista pois. Näin hänen yrittävän, mutta tämä demoni lisäsi vauhtia aina vain enemmän, niin että kun hän siirtyi kohti karusellin reunaa, hypätäkseen pois, hän ei voinutkaan, koska pelkäsi, ja koska karuselli pyöri niin lujaa. Näin hänen siirtyvän takaisin karusellin keskustaan, demonin pyörittäessä sitä aina vain kovempaa ja kovempaa. Tunsin itseni niin surulliseksi hänen vuokseen, ja niin avuttomaksi. Sitten näky päättyi.

Muistan, että demonin kasvot muistuttivat Yodaa, Tähtien sodasta. Sen kasvoissa oli sama suipponeva muoto kuin Yodalla, suippokorvineen ja pienine nenineen. Sitten tulin taas tietoiseksi ympäristöstäni, tulin tietoiseksi itsestäni itkemässä kuin lapsi, eikä mitään krokotiilin kyyneleitä, tarkoitan...,minä itkin sydämeni pohjasta, sieluni pohjasta. Itkin kuin kolmivuotias jota on huijattu ja jätetty sitten vuotamaan verta. Itkuni oli täysin hallitsematonta.

Sitten itkuni muuttui täyttymyksen tunteeksi, ja tunsin oloni rauhalliseksi ja puhdistuneeksi. Tiesin, että se oli Pyhä Henki, Hän oli tullut näyttämään minulle tämän tapauksen ja vapauttamaan minut tuskastani. Tämän kaltaisia asioita ei vain tapahdu minulle, sillä minä olen sen tyyppinen ihminen, jolle kaikkien asioiden pitää olla vähän niin kuin, kaksi plus kaksi on neljä.

Muistan minkälaisista oli, kun kävin kristillisten seurojen kokouksissa. Olin aina se joka seiso i huoneen takaosassa katsellen kun ihmiset puhuivat kielillä, ja mietin itsekseni, "Siinä nuo ihmiset tekevät itsestään hölmöjä". Sillä suurin osa heistä ei ollut edes vilpittömiä. He vain päästelivät ääniä ja tahtoivat tulla kuulluiksi. Minulla ja siskollani oli tapana puhua heistä. Olimme hyvin tuomitsevia, sillä he näyttivät niin teennäisiltä, ja tiesin heidän teeskentelevän, sillä heidän joukossaan oli tiettyjä yksilöitä, joilla aina oli jotakin sanottavaa, tai jotka näkivät jotakin, jossa ei ollut järkeä.

Vielä nykyisinkin pystyn edelleen näkemään, ja sanomaan, että jotkut ihmiset vain haluavat tulla kuulluiksi, he haluavat huomiota ja haluavat näyttää kristityiltä. Periaatteessa minä siis istuin taustalla ja katselin ja tarkkailin, ja nyt, jotakin tapahtuikin minulle. Minun kaksi plus kaksi, ei ollutkaan enää neljä. Olen aina ollut kristitty, ainakin suurimman osan elämästäni. Uskon Jumalaan, Isään, Pyhään Henkeen, ja Poikaan, Jeesukseen Kristukseen. Nyt kun mietin asiaa, minulla oli menneisyydessäni ollut muutamia epätavallisia tapahtumia, mutta ei mitään tämän kaltaista. Kristillisyyteni oli ollut retuperällä.

Joskus mietin itsekseni, "Makasin sängyllä ja näin Kuvun sänkyni yläpuolella, kokien Pyhän Hengen Läsnäolon ja tuntien oloni hyväksi, mutta ainoa tapa ilmaista sitä, oli itkeä täyttä kurkkua". "Niinpä niin Ray, kuulostaa normaalilta". Tämä kokemus oli niin uskomaton, sanat eivät riitä lähimainkaan kuvaamaan sitä. Sanat ovat turhia siihen mitä yritän sanoa tai selittää. Maallinen ruumiini, ja mieleni ajattelivat, "Ray, menetät otteen,

menetät hallinnan itsestäsi." "Jotain on nyt meneillään, eikä se ole hyvä. Sinä olet sekoamaisillasi, ja vain hetki sitten olit kunnossa. Ryhdistäydy. Ota itseäsi niskasta kiinni." Mutta en voinut muuta kuin itkeä.

Yritin hallita itseäni osan ajasta, sillä tapausta kesti jonkun aikaa, ehkä puolesta tunnista neljäänkymmeneenviiteen minuuttiin. Ruumiini hikoili, olin sikiöasennossa. Tunsin Pyhän Hengen voiman ja suuruuden, eikä se tuntunut loppuvan. Joten viimein, vedin syvään henkeä ja kokosin itseni ja sanoin, "Tämän täytyy loppua". Joten nousin ylös ja menin kylpyhuoneeseen, olin vähän pyörryksissä. Oli vähän niin kuin olisin ollut juovuksissa tai jotain. Huuhtelin kasvoni ja palasin takaisin vuoteeseeni. Sanoin itselleni, "Ray, olet sekoamassa, jotain kummaa on meneillään. Se vain..." Mutta sydämessäni tiesin, että se oli Pyhä Henki, ja...(Veljet, että suuta ja huulia kuivaa)

Sanoin itselleni, "Pue päällesi ja syö jotain". (Viime kuukausina olen käynyt syömässä salaattiannoksia Jack in the Boxissa, ja olen laihtunut ja tuntenut oloni hyväksi.) Joten sanoin, "Laita päiväsi käyntiin, sinun täytyy koota itsesi." Niin minä puin päälleni, hyppäsin autooni, ja ajoin alas ajotietä, vähän poissa tolaltani. Muistan, että käännyin vasemmalle La Palomalle, jyrkälle alaspäin viettävälle mäkipadulle, ja kun olin ajanut suunnilleen kolme neljännesosaa mäen pohjaa kohti, Pyhän Hengen Läsnäolo **jysähti** minuun taas.

Voi minun sieluani...tiedätkö, kun haluaisi itkeä, ja kurkkuun muodostuu sellainen kimpale, eikä sitä osaa selittää. Sitä alkaa väristä ja täristä, ja saa sellaisen tunteen vatsaansa. Sitä yrittää hillitä, muttei pysty. Sitten se kimpale häviää kurkusta, ja veljet, sitten aloin taas itkemään. Aloin ravistelemaan päätäni ja sanoin, "Mitä oikein on meneillään, mitä tapahtuu?" Tämä ei ole normaalia. Tämä ei ole minua, minä olen sekoamassa. Hoin itselleni, "Ray kokoa itsesi, kokoa itsesi." "Mitä oikein on meneillään?"

Hoin näitä asioita itselleni, ehkä enemmänkin, samalla kun ajoin kohti mäen pohjaa. Istuin autossani ja mietin. "Sinun täytyy puhua tästä jollekin". "Sinun täytyy kertoa jollekin, olet ihan sekaisin". Ajoin ravintolaa kohti itkien kuin pikkulapsi. Sitten pyyhin kyyneleet silmistäni kadun päädyssä, Stop merkin edessä, ja sanoin itselleni, "Mitä minun pitäisi tehdä?" Joten vedin syvään henkeä ja yritin hallita itseni.

Ajaessani Jack in the Boxin parkkipaikalle, näin vanhan tyttöystävän auton. En ollut nähnyt häntä vuosiin, mutta tiesin minkälaista autoa hän ajoi. Sanoin, "Tämäpä omituista, juuri kun sanoin, että tarvitsen jonkun jolle puhua". Ystäväni on naimisissa, ja hänellä on useita lapsia. Se oli hän, joka sai minut palaamaan Katoliseen kirkkoon, joskus kaksikymmentä vuotta sitten.

Astuin ulos autostani ja kävelin niin hallitusti kuin voin sisään ravintolaan, ja näin hänet istumassa selin, hän istui yksikseen yhdessä aitioista. Siellä ei näyttänyt olevan muita, joten kävelin hänen luokseen ja kysyin, "Sherrill, oletko yksinäsi?"

Hän katsahti ylös minuun ja sanoi, "Olen".

"Onko sinulla hetki aikaa jutella?" Minä kysyin.

"Minulla on vain hetki, sillä minun täytyy mennä töihin," hän sanoi. "Ray, näytät siltä kuin olisit nähnyt aaveen".

"Ehkä olenkin", minä sanoin. Sitten menin tilaamaan ruokani, ja palasin takaisin pöytään ja jaoin kokemuksen hänen kanssaan.

Olin tuntenut hänet monta vuotta ja olin kehittänyt hyvän ystävyyden hänen kanssaan noin kolmen vuoden aikana, ennen kuin hän meni naimisiin. Me kävimme yhdessä kirkossa pitkän aikaa. Tunsimme molemmat toisemme hyvin, ja tiesimme toistemme tilanteen mitä uskoon tuli. Kerroin hänelle, että olin ollut poissa tolaltani siitä lähtien kun kaikki tämä aamulla tapahtui, ja että tarvitsin jonkun jonka kanssa voisin puhua.

Hän sanoi, "Tiedätkö, joka aamu minä syön Carl's Jr:ssä, Pinolessa, mutta jostain syystä tulinkin tänne, en ole aikaisemmin tehnyt näin".

Minä sanoin, "Ehkä se johtui siitä että minä tarvitsin jonkun, jonka kanssa voisin puhua." Ja me vain tuijotimme toisiamme.

Sitten, kun olin jutellut vähän aikaa, itsehillintäni palautui, ja me jatkoimme puhumista vanhoista ajoista ja toistemme perheistä. Sitten hän lähti töihin ja minä lähdin kotiin. Kun tulinkin kotiin, siskoni oli paikalla siivoamassa kotiani, sillä meille oli tulossa pari ystävää kylään sinä iltana, ja poikani auttoi häntä.

Noustessani rappuja ylös ja tullessani keittiöön, näin hänet pyyhkimässä tiskipöytää. Huonekalut olivat yltympäri. Löysin tuolin ja istuin siihen.

Sanoin, "Christina, jotakin sattui minulle tänä aamuna."

Hän katsahti minuun ja sanoi ilkeästi, "Oletko nähnyt henkiä ja näkyjä?"

Me aina vitsailimme ihmisistä, jotka näkivät näkyjä. Me olimme varmaan epäkristillisiä, ja me olimme aina tuomitsevia. Me emme vain uskoneet sen kaltaisiin juttuihin. En tiedä, mutta kun hän sanoi sen, minusta tuntui, kuin hän olisi iskenyt minua veitsellä sydämeen, ja minä aloin itkemään. En voinut hillitä itseäni yhtään, tarkoitan, minä aloin todella voimakkaasti itkemään. Tunsin sieluni huutavan kivusta sen johdosta, mitä hän oli sanonut, ja minuun sattui. Poikani tuli ulos makuuhuoneesta silmissään katse joka sanoi, "Mikä isää vaivaa?"

Sanoin hänelle, "En tiedä mistä on kyse. Minä vain...tiedätkö".

Sitten hän tuli luokseni ja kietoi kätensä ympärilleni, ja me aloimme rukoilemaan. Tuntui hyvältä rukoilla, mutta olin taas poissa tolaltani. Poikani loi minuun katseen, joka sanoi, "Isä on sekoamaisillaan". Tämä tapahtui kai puolitoista tuntia ensimmäisestä kunnan kohtaamisestani Pyhän Hengen kanssa. Eli tämä oli miten ja missä...ensimmäinen päiväni ja iltani Pyhän Hengen Läheisyydessä päättyi.

Pyhän Hengen toinen vierailu:

Kerron muutamista muista tapahtumista, mutta en tiedä onko järjestys oikea. Eli järjestys ei välttämättä ole oikea, mutta kerron sen niin tarkkaan kuin mahdollista. Niitä on ollut nyt yli kahden kuukauden ajan. (näkyjä ja tapahtumia)

Pari päivää ensimmäisen tapauksen jälkeen, soitin eräälle ystävälleni, jonka nimi on Alice. Alicella oli tapana käydä Four Square kirkossa, jossa minä kävin, mutta hän lakkasi

käymästä siellä, sillä heistä ei ollut hänelle apua. Joten hän alkoi käymään eräässä Mormoni kirkossa. Tämä tuntui minusta kummalliselta, sillä ennen kuin hän alkoi käymään Four Square kirkossa, hän oli Katolilainen.

Se kertoo hieman Alicesta, hän oli hyvin karismaattinen kristitty. No, minä soitin Alicelle ja kerroin hänelle mitä oli tapahtunut. Sanoin hänelle, etten tajunnut juttua ollenkaan, enkä tiennyt miksi se tapahtui, ja että se todella hämmensi minua.

Alice sanoi, "Pyhä Henki ilmestyi koska sinä rukoilit toisen vuoksi etkä itsesi takia, koska Pyhä Henki pitää sellaisesta." Hän sanoi, "Sinun pitäisi pitää sitä kunniana. Toivoisin että jotain tuollaista sattuisi minullekin".

Minä sanoin, "En pitänyt sitä kunniana enkä tuntenut itseäni erityiseksi. Tunsin vain halua itkeä".

Hän sanoi, "jos se tapahtuu uudestaan, kysy Pyhältä Hengeltä, Miksi? Pyhä Henki kertoo sinulle, tai voisit rukoilla vastausta".

Joten minä sanoin, "Okei."

No, sinä samana iltana, en muista olinko rukoillut vastausta vai en; En vain muista juuri nyt, no joka tapauksessa, nukkuessani...En pysty selittämään miten uskomatonta se oli mitä tapahtui: Olin unessa, kun Pyhän Hengen Läsnäolo ilmaantui toisen kerran. Tunsin Hänen Läsnäolonsa, ja se täytti makuuhuoneeni. Se oli uskomatonta, sillä Hän herätti minut Suurella Voimallaan. Hän täytti koko huoneen ja välittömästi ruumiini meni taas sikiöasentoon ja alkoi täristä. Tiesin, että se oli Pyhä Henki, sillä tunsin sen ja aloin itkemään. Tarkoitan, itkin taas, ja kovaa, mutta tällä kertaa Pyhän Hengen Läsnäolo oli voimakkaampi kuin ensimmäisellä kerralla. Tarkoitan, tämä oli **voimakasta**. Luulin että se oli voimakas ensimmäisellä kerralla, mutta tällä kertaa se oli uskomatonta.

Ensimmäinen kerta oli ikään kuin tuntemuksia näkyjen kera, mutta tällä kertaa oli kommunikointia, ei sanoilla, vaan mielten välityksellä, tai, hengessä. Tämä oli **ajatusten vaihtoa**. En lausunut sanoja huulillani. Se oli vähän niin kuin puhumista kuvien kautta. Pyhä Henki ei kertonut, vaan näytti minulle mieleni sisässä syyt, miksi Hän ilmestyi minulle. Minä vain itkin suurimman osan aikaa tästä tapahtumasta.

Koettakaa ymmärtää tämä, minä itkin, minä itkin **KOVAA**, mutta mieleni oli tyyni ja kommunikoi Pyhän Hengen kanssa ja minä pystyin kontrolloimaan henkeäni, vai miksi sitä nyt halutaan kutsua. Mutta fyysinen ruumiini ei voinut kuin itkeä, ja minä tarkoitan **ITKEÄ!** Enkä tarkoita krokotiilin kyneleitä. Ruumiini alkoi hikoilemaan sikiöasennossa. En tiedä oliko tämä sikiöasento suojauksen takia, niin kuin kohdussa, tai kasvun takia, mutta tiesin Pyhän Hengen olevan huoneessani, ja muistin mitä Alice oli sanonut, "Kysy miksi?"

Tämän itkemiskokemuksen aikana sain koottua kylliksi rohkeutta kysyäkseni, "Miksi minä? Mitä oikein on meneillään?" Minusta tuntuu, kuin olisin menettämässä järkeni."

Ja Pyhä Henki sanoi minulle, "Ray, me olemme sinusta ylpeitä. Olet ollut hyvä, älä anna tyttöystäväsi saattaa sinua pois tolaltasi," ja Pyhä Henki rauhoitteli minua.

Minä sanoin, "Miksi?, Mistä on kysymys?"

Ja Pyhä Henki sanoi, "Minä ilmestyin, koska sinä olet tehnyt kolme asiaa."

Sanoin, "Kolme asiaa, mitä minä tein?"

Ehkä aloin saamaan enemmän itseluottamusta, sillä tunsin oloni varmaksi ja turvalliseksi, niin kuin olisin puhunut hyvän ystävän kanssa. Tai ehkä siksi, että Pyhä Henki oli vanginnut huomioni Suuruudellaan, mutta minä itkin edelleen **SUUREEN ÄÄNEEN**.

Pyhä Henki näytti minulle kuvia mielessäni lokakuulta 1989, viikonlopusta, joka oli ennen Kalifornian maanjäristystä. Noin kaksikymmentä sinkkua oli lähtenyt Yosemiteen kristittyjen Retretille. Suurin osa meistä lähti vaellukselle eräälle vesiputoukselle joka oli kahden tai kolmen mailin päässä jyrkkää ylöspäin viettävää polkua. Matkalla ylös polkua oli eräs nuori mies, noin kaksikymppinen. Hänellä oli selässään rinka, jossa oli kahdeksan tai yhdeksän kuukauden ikäinen vauva, ja suloinen pieni tyttö käveli hänen vierellään, hän oli kai kolme- tai nelivuotias.

Meidän porukkamme kiersi hänet, sillä hän tukki polun kävellessään hitaasti ja varovaisesti terävien kivien vuoksi, joita oli kaikkialla polun varrella. Polku ei ollut kovin selvä, mutta siinä oli polku. Ja me kaikki kuljimme polkua ylös huipulle katsomaan vesiputousta. Me jäimme vesiputouksen huipulle noin puoleksi tunniksi, sitten lähdimme jatkamaan takaisinpäin, polkua alas.

Näin kaiken mielessäni kirkkaana, aivan kuin olisin ollut paikalla. Elin kaiken läpi taas uudestaan. No, noin neljäsosa mailin päässä huipusta, tämä nuori mies istui kiven päällä. Kaveriparka hikoili kovasti, aivan kuin hän olisi ottanut suihkun vaatteet päällä. Hän näytti myös siltä kuin olisi ollut pyörriksissä. Hänen kolmivuotias lapsensa katseli alas kallionseinämän reunalta, ja hänellä oli vieläkin vauva selkärepussa. Tämä kaveri oli täysin uuvuksissa, eikä missään tapauksessa voinut jatkaa eteenpäin.

Kun meidän kristittyjen ryhmä kulki hänen ohitseensa ja jatkoi matkaansa, jokin sai minut pysähtymään ja katsomaan taakseni. Huomasin tämän kaverin olevan vaikeuksissa ja katsoessani häntä en oikein tiennyt mitä minun pitäisi tehdä. Mutta koin sellaisen terävän kivun sisäpuolellani, ja tiesin etten voinut jättää häntä siihen.

Keräsin rohkeuteni ja menin hänen luokseen ja sanoin, "Voinko auttaa?"

Hän katsoi ylös minuun, hänen kasvonsa olivat aivan hiessä. Monet ihmiset kulkivat hänen ohitseensa ja hän kai tunsu miehuutensa uhatuksi. Hän tiesi olevansa kiikissä tällä vuorella kahden lapsen kanssa. Hän oli tullut siihen pisteeseen, että huomasi tehneensä tyhmästi.

Näin hänen katsovan minua päästä varpasiin, sillä olin hänelle tuntematon. Sitten hänen ylpeytensä kohotti päätään ja hän sanoi, "Ei, kyllä minä pärjään. En vain aio mennä ylös vesiputouksille, on niin kuumaa ja hiostavaa."

Sanoin, "No, jos aiot takaisin alas, anna minä autan sinua lapsien kanssa."

Hän katsoi minua taas päästä varpasiin ja sanoi, "Ei, kyllä minä pärjään."

Ja minä sanoin, "Ei siitä ole mitään vaivaa."

Hän mietti hetken ja sanoi, "No, hyvä on."

Ja niin hän nousi, ja minä solmin takkini vyötärölle, sillä sinä päivänä oli hyvin kuuma, enkä halunnut kantaa sitä. Ojensin käteni ja tartuin pikkutyttöä käteen. Hän nousi hitaasti ja tarttui pikkutyttönsä toiseen käteen, mutta toinen lapsi hänellä oli edelleen selkärepussa.

Sitten me aloimme kulkemaan polkua alas. Kävellessämme kerroin hänelle, että olin täällä muutamien kristittyjen sinkkujen kanssa Retreillä. Sitten hän alkoi kertomaan minulle mitä hän teki elääkseen ja me puhuimme uskonnosta ja sen kaltaisista asioista. Se oli vain kevyttä jutustelua, mutta se teki helpommaksi pitkän matkan alas. Kun saavuimme alas vuoren juurelle hän esitteli minut vaimolleen ja tämän perheelle. Meiltä kesti jonkin aikaa päästä alas vuorelta, sillä kuljimme etanan vauhtia.

Mutta minä elin koko tapahtuman taas uudestaan. Sitten Pyhä Henki sanoi, "Se oli ensimmäinen asia minkä sinä teit." Ja minä itkin...Ja minä itkin...En tajunnut mitä oikein oli meneillään. Joten minä vain itkin.

Seuraava asia minkä Pyhä Henki minulle näytti, oli Mary. Hän on nainen joka käy samassa kirkossa kuin minä. Hän istuu pyörätuolissa. En tiedä mikä häntä vaivaa, mutta hänen kätensä ovat aina poikittain rinnan päällä. Hänen lihaksensa ovat kai jotenkin kiristyneet, samoin kuin hänen kätensä. Hänellä on myöskin vaikeuksia puheen kanssa. Hän asuu hoitokodissa, ja joku kirkosta hakee hänet aina sunnuntaisin kirkkoon.

Tänä nimenomaisena sunnuntaina Roland, eräs ystäväni, toi hänet kirkkoon. Me olimme puhuneet kirkon ulkopuolella, ja jos oikein muistan, minä autoin häntä nostamaan hänet autosta ulos. Tänä sunnuntaina kirkossa oli erityinen musiikkikonsertti, jossa esiintyi kristittyjä laulavia tyttöjä Los Angelesin alueelta, ja Mary tahtoi istua eturivissä. Roland kutsui minut istumaan heidän viereensä. (Veljet, että suuta kuivaa) Joten me työnsimme Maryn kirkon eturiviin, mutta siellä oli vain yksi paikka Rolandia varten. Ainoa vapaana oleva paikka oli Maryn takana, hänen vasemmalla puolellaan.

Kirkon jumalanpalvelus ja laulaminen alkoi. Jostain syystä Mary sattui silmääni. En ollut koskaan aiemmin oikeastaan katsellut häntä, ja laulun aikana saatoin nähdä hänen säteilevän. Tunsin Jumalan Läsnäolon kaikkialla hänen ympärillään. En pysty selittämään tätä, mutta katselemalla häntä, hän kosketti minua niin syvästi. Jumalan Läsnäolo oli kaikkialla hänen kasvoillaan ja silmissään, ja hän vain säteili, istuessaan siinä, pyörätuolissaan. Hän tuntui imevän itseensä kaiken laulun. Jostain syystä en saanut silmiäni hänestä irti, katsellessani häntä siinä istumassa, ja kuunnellessani laulua. Hän oli niin virittynyt jumalanpalveluksen laulusta.

Kaikki tytöt, jotka esiintyivät lauluryhmässä, olivat nuoria, heitä oli noin nelisenkymmentä. He olivat kolmestatoista kahdeksaantoista vuotiaita, ja näyttivät kaikki sieviltä punaisissa esiintymisasuissaan. Näki, että he olivat kaikki parhaassa kukoistuksessaan, koko elämä edessään. Heidät oli laitettu riviin seisomaan kirkon seinustalle ja edustalle. No, Mary vain istui siinä ja säteili. Yritin tuntea mitä hän tunsu, siinä pyörätuolissaan istuessaan.

Mary on noin kolmenkymmenen. Olen saanut sen käsityksen, että hän oli huutosakin johtaja, tai jotain, nuoruudessaan, ennen kuin hänelle sattui se, mikä hänellä nykyisin on. Siinä hän istui ja katsoi näitä nuoria tyttöjä, kolmestatoista kahdeksaantoista vuotiaita, istuen kehossaan, joka ei edes kykene taputtamaan. Kuten sanottu, minä istuin ja katselin

vain häntä, kiinnittämättä huomiota mihinkään muuhun. Silmäni olivat liimautuneet häneen. Tunsin Pyhän Hengen Läsnäolon hänessä, mutta muistakaa, tämä oli ennen kuin minulla oli mitään todellista käsitystä Pyhän Hengen Voimallisesta Läsnäolosta.

Jumalanpalveluksen jälkeen menin hänen luokseen ja annoin hänelle ison halauksen ja suukon ja sanoin hänelle, että rakastan häntä. Tässä kirkossa kaikki halaavat toisiaan ja useimmiten ne ovat teennäisiä halauksia. Joten minä halasin häntä, Kristuksessa, annoin oikein, oikein sydämellisen halauksen ja puristin häntä oikein lujasti. En osaa sanoa miksi tein niin. Minä vain tein niin...

Sitten, jumalanpalveluksen jälkeen, jotkut sinkut menivät eräiden vastanaineiden häälahjojen avaamisjuhliin. Sinä ilta-päivänä, minä vietin paljon aikaa Maryn kanssa niissä juhlissa.

Minä vain vitsailin hänen kanssaan, sanoin hänelle, että hän on hurjapää, sillä hänellä oli sellainen värikäs päáliina. Muistan miten hän kääntyi ja katsoi minua niin hyvin kuin voi ja yritti puhua minulle. Hän sanoi, "Tämä on paras päivä mitä minulla on ollut pitkään, pitkään aikaan." Se sai oloni hyväksi ja siitä lähtien hänestä tuli minulle erityinen. Sitten minä ja minun siskoni lähdimme juhlista. Sitten Maryn kuva häipyi, ja Pyhä Henki sanoi, "Se oli toinen asia minkä sinä teit."

Sitten kolmas asia näytettiin minulle. Jostain syystä kolmas asia jotenkin hämmensi minua, sillä se oli niin mitätön juttu, mutta näky alkoi. Se oli ilta Gatewayllä. Kristityn ryhmän kanssa. Minä ja siskoni menimme sinne yhdessä sinä maanantai-iltana. Hän ei enää nykyään käy siellä paljon, mutta tänä nimenomaisena maanantai-iltana hän tuli kanssani.

Siellä oli laulaja Los Angelesin alueelta. Tämä laulaja yritti luullakseni päästä pinnalle pohjoisessa myymällä kasettejaan minikonserteissa kirkoissa, tai missä tahansa hän saattoikin laulaa. Minulle tuli hänestä mieleen Mama Cass, "Mama's and Papas"-lauluyhtyeestä. Hän oli iso ja tukeva eikä näyttänyt kovin hyvältä, eikä hänen laulamisensaakaan ollut kovin hyvää. Luulen, ettei hän muidenkaan mielestä ollut erityisen hyvä. Muistan sanoneeni siskolleni, "Hän ei ole erityisen hyvä", mutta hän lauloi kolme tai neljä laulua.

Kun hän oli lopettanut laulamisen, oli väliaika, ennen pääkokouksen alkua. Kokouksen vetäjä sanoi, että laulaja myi kasettejaan huoneen takaosassa, jos joku oli halukas ostamaan. Sitten alkoi väliaika, minä katsoin ympärilleni, mutta kukaan ei liikahduttakaan. Kaikki jäivät istumaan paikoilleen, ja sitten alkoi hidas liikehdintä, kun ihmiset menivät hakemaan vettä, kahvia, keksejä, ja muuta mitä oli tarjolla, mutta kukaan ei mennyt ostamaan musiikkikasetteja.

Minulla oli kaksikymmentä dollaria taskussa bensaa varten ja siihen tarkoitukseen rahat olivat. En pysty selittämään sitä mitä tein. Minä vain... Näin laulajan lavalla... vain katselemassa... En tiedä... Olen kuvanveistäjä ja taiteilija, no, menin hänen luokseen ja ostin yhden hölmön kasetin.

Ja myyjätyttö kysyi minulta, "Minkä sinä haluat?"

Sanoin, "Anna mikä tahansa."

Joten annoin hänelle kahdenkymmenen dollarin setelini, eikä hänellä ollut vaihtorahaa. Mielessäni käväisi ostaa kaksi kasettia, mutta sanoin itselleni, "Ei sentään, minä tarvitsen bensarahaa." Niin hän sitten kutsui tämän laulajan luokseen, ja vain katsomalla hänen kasvojaan, saatoin nähdä hänen olevan hyvillään siitä, että ostin kasetin. Tässä vaiheessa siskoni oli tullut takaisin pöytäämme veden ja keksien kanssa.

Hän katsoi minuun ja sanoi, "Sinä ostit kasetin."

"Niin," minä sanoin.

Kotimatalla hän kysyi, "Miksi ostit kasetin?"

Minä sanoin etten tiennyt.

Siskoni sanoi, "Hän ei ollut erityisen hyvä".

Minä sanoin, "Niin, tiedän, mutta minä olen taiteilija, ja tiedän miltä minusta itsestäni tuntuisi, jos minulla olisi näyttely eikä kukaan ostaisi mitään. Minun vain kävi häntä sääliksi."

Minun siskoni on hyvin tarkka rahoistaan, ja kymmenen dollaria kasetista oli hänestä paljon rahaa. En voi taaskaan sanoa kuin että, en tiedä miksi tein sen, minä vain tein sen.

Sitten kuva häipyi ja Pyhä Henki sanoi, "Se oli kolmas asia minkä sinä teit."

Joskus minuun koskee kertoa näitä asioita, sillä elän kaiken uudestaan. Vaikka asiat jotka tein olivat hyviä asioita...ja minusta tuntui hyvältä tehdä ne. Kuka tietää miksi ne tein. Jätetään se asia sikseen, ja jatketaan eteenpäin.

No, joka tapauksessa, näiden kokemuksien aikana, jotka mielessäni näin, minä edelleen itkin koko ajan. Sitten Pyhä Henki sanoi minulle, sen välillämme olevan kommunikaation kautta, että minä voin saada mitä vain haluan.

Pyhä Henki sanoi, "Minä annan sinulle mitä vain haluat." Se oli kaunista. Se oli vain niin kaunista kuulla. Sillä minä tiesin kuka se oli, joka puhui, ja Pyhä Henki sanoi uudelleen, "Minä annan sinulle mitä vain tahdot, **mitä vain.**" "Olen **tosissani**", Hän sanoi.

Tiesin että olin järjissäni ja että Pyhä Henki antaisi minulle mitä tahansa, vain noiden kolmen asian takia. Mutta en vain tajunnut koko juttua, sillä kehoni ei pystynyt hyväksymään sitä. Se tuntui uskomattomalta, en sanonut sitä, mutta siltä minusta tuntui. Ja niin minä aloin vain itkemään, itkemään ja itkemään, ja jatkoin itkemistä. Minusta tuntui niin hyvältä sisimmässäni, enkä tiennyt miksi.

Minä vain itkin ja itkin, mutta sitten yhtäkkiä, mieleni alkoi työskennellä kuin huippunopea kone, ja ajattelin tarvitsevani sitä sun tätä; haluan liikeasioideni menestyvän; haluan, että taloni valmistuu. Kaikki nuo asiat alkoivat pyöriä mielessäni, ja jostain syystä, aloin itkeä kovemmin ja kovemmin, aina siihen pisteeseen, etten enää edes olisi voinut sanoa mitä haluaisin, jos olisin tiennyt.

Sitten jokin ikään kuin vain napsahti, ja mieleni pysähtyi. Minä sanoin, "En minä halua muuta kuin olla sinun kanssasi", ja minä itkin ja itkin. Voi, miten minä itkin. Sanoin, "Minä haluan vain olla sinun kanssasi." Siinä kaikki mitä sanoin, ja minä itkin... (voi miten suutani

kuivaa)

Sitten huoneeseen tuli hiljaista. En tiedä miten se tapahtui? Miten Pyhä Henki sen sanoi...? Pyhä Henki sanoi: Hän halusi kuulla rippini, ja minä itkin edelleen, yrittäessäni miettiä mistä ripittäytyisin. Ajattelin jotain neljää, viittä juttua, luulisin, ja itkin edelleen tämän tapahtuman aikana. Minun täytyy toistaa sitä, sillä kehoni oli yhdessä maailmassa, ja mieleni tai henkeni oli toisessa.

No, minä ajattelin niitä syntejäni, luulisin, ja aloin lausumaan tai ajattelemaan niitä. Mutta ennen kuin pääsin aloittamaan, en pysty selittämään mitä tapahtui...Kun aloin ajattelemaan niitä, ja sanomaan ne, ne pyyhkiytyivät pois mielestäni, hyvin kummallinen tunne. Minä...Se oli niin kuin minulla olisi ollut täydellinen muistinmenestys, aloittaessani lausumaan seuraavaa syntiä, se oli pyyhkiytynyt mielestäni. Kävin ne kaikki läpi, ja tänä päivänäkään, en tiedä mistä ripittäydyin. No, minä siis ripittäydyin kaikesta ja tunsin oloni hyväksi.

Muistin jälkikäteen hikoilleeni niin paljon sikiöasennossa ja suuta kuivanneen niin paljon, että minun täytyi käydä alakerrassa juomassa.

Joten, minä lähdin hakemaan juotavaa, ja sanoin Pyhälle Hengelle, "Minun täytyy käydä alakerrassa juomassa, sillä minua janottaa. **Ihan tosissaan, kurkkuani kuivaa hirveästi.**"

Sanoin näin, vaikken tiennyt oliko sopivaa lähteä, mutta nestevajaus oli niin suuri, että ruumiini ei kestänyt enempää.

Nousin siis ylös ja kävelin alakertaan jääkaapille. Otin juotavaa, mutta tunsin Pyhän Hengen Läsnäolon kanssani välittömästi, kun se saapui keittiöön. En pysty selittämään tunnetta. Tiesin vain, että Pyhä Henki tuli kanssani alas. Näin jopa omat kasvoni hengessä, kun niiden ilme muuttui erikoiseksi. En tiedä miten, mutta näin omat kasvoni omassa mielessäni.

Jähmetyin, ja sanoin, "Oletko sinä täällä?"

Ja Pyhä Henki vastasi, "Olen."

Minä sanoin, "Ai."

Sitten minä suljin jääkaapin oven ja join juomani ja tunsin...sana ei ole omituinen, tunsin oloni hyväksi, mutta tämä koko juttu, että Pyhä Henki seurasi minua alakertaan, oli minusta hyvin kummallista ja epätavallista.

Kun kävelin portaat ylös, sanoin, "Oletko täällä?"

Ja Pyhä Henki vastasi, "Olen."

Kiipesin takaisin sänkyyn. Tunsin oloni rauhalliseksi, seesteiseksi ja hyväksi. Sanoin Pyhälle Hengelle, " Tämä on uutta, tämä on omituista, mutta teen mitä vain voin, mitä vain pyydät. Älä vain anna minulle enempää kuin voin kantaa, " ja Pyhä Henki vakuutti minulle, ettei niin kävisi. En tiedä, mutta tunsin vain oloni hyväksi, enkä pysty edes selittämään sitä. Nukuin tosi hyvin sinä yönä.

Seuraavana keskiviikko-iltana menin Four Square kirkon jumalanpalvelukseen, ja tulin hermostuneeksi. Tunsin itseni ahdistuneeksi, pyörrytti ja polvia heikotti. Minun oli tarkoitus keskustella jumalanpalveluksen jälkeen erityisen ystäväni kanssa, saadakseni tietää oliko hän lukenut yhdennentoista luvun Johanneksen evankeliumista. Näin hänen kävelevän sisään kirkkoon mutta jokin sai minut pidättymään puhumasta hänelle, ja pysyttelemään hänestä kaukana. Ja jumalanpalveluksen jälkeen minä käytännöllisesti katsoen juoksin autooni ja ajoin kotiin.

Kotimatalla aloin saamaan kaikenlaisia pahoja ajatuksia, niin kuin että, inhoan tätä ihmistä, tai että, inhoan ystävääni koska hän inhoaa minua, tai koska hän katsoo minua likaisella tavalla. Kaikenlaiset tyhmät asiat, joita normaalisti ei ollut, pyöri mielessäni. Joten aloin sanomaan, "Saatana, jätä minut rauhaan Jeesuksen Kristuksen nimessä," ja ne lakkasivat, mutta ne lakkasivat vain noin puoleksi sekunniksi tai minuutiksi. Sitten ne tulivat takaisin ja minä sanoin taas, "Saatana, Jeesuksen Kristuksen nimessä, jätä minut rauhaan", ja ne lakkasivat taas. Tätä toistui ajaessani kotiinpäin.

Sitten, ajaessani ajotietä ylös ja noustessani portaita, minulle tuli tunne, että minun pitäisi soittaa ystävälleni Susanille. Olin tuntenut Susanin noin vuoden, juttelin hänen kanssaan aina silloin tällöin. Minulla oli hänen puhelinnumeronsa ylhäällä sinkkujen osoitekirjan lopussa, kirjoitettuna huopakynällä isoin kirjaimin. Minusta tuntui että minun piti soittaa hänelle, mutten tiennyt miksi. Ehkä se johtui siitä että minun pitäisi jakaa hänen kanssaan tämä uusi kokemukseni. Niinpä minä menin ylös huoneeseeni soittamaan hänelle. Aloin valitsemaan hänen numeroaan ja huomasin, että viimeinen numero hänen puhelinnumerostaan puuttui.

Se ei hävinnyt silmieni edessä, mutta yksi numero puuttui, ja koska minulla oli ollut niitä pahoja ajatuksia kotimatalla, sanoin itsekseni, "Hetkinen, tämä ei tosiaankaan ole kaksi plus kaksi on neljä." Aloin astelemaan edestakaisin lattialla ja päätin mennä alakertaan arkistolaatikolleni katsomaan vanhoja puhelinkuittejani, ja katsomaan jos löytäisin hänen puhelinnumeronsa. Se oli kaukopuhelu, ja tiesin, että se löytyisi sieltä. Kun olin löytänyt numeron, menin takaisin yläkertaan ja soitin hänelle. Hänen äitinsä sanoi, että hän oli ulkona sinä iltana.

Koko juttu alkoi hermostuttaa minua joten aloin taas mittaamaan lattiaa, sanoen itsekseni, "Mitä oikein on tekeillä?" Jotain on tapahtunut Susanin puhelinnumerolle," hoin itsekseni. Niinpä soitin ystävälleni Alicelle, kristitylle mormoniystävälleni, toivoen että hänellä olisi tarpeeksi kristillistä maalaisjärkeä auttaakseen minua. Kerroin Alicelle mitä oli tapahtunut, ja etten voinut käsittää syytä siihen, että puhelinnumerosta puuttui numero.

Kerroin hänelle pahoista ajatuksista, ja hän sanoi, "Sinä levität sanaa ihmisille Ray, eikä Saatana halua, että levität sanaa ihmisille. Siksi hän hyökkää kimppuusi."

Ja minä sanoin, "**Ai, niinkö.**" Se mitä hän sanoi pelotti ja järkytti minua.

Hän sanoi, "Anna minä rukoilen Pyhää Henkeä suojelemaan sinua."

Nyt aloin olla huolissani. Ei tarvita paljon huolestuttamaan minua. Niin hän alkoi rukoilemaan. Tämä tapahtui puhelimesta kello 22.30, keskiviikko-illan jumalanpalveluksen

jälkeen, melkein viikon Pyhän Hengen ensimmäisen ilmaantumisen jälkeen. Kun Alice alkoi rukoilemaan, hänen tyttärensä alkoi itkemään. Sillä minä kuulin hänen äänensä taustalla, mutta Alice vain jatkoi rukoilemista ja hänen tyttärensä lisäsi itkuaan.

Minä sanoin, "Alice, en kuule mitä sinä rukoilet."

Joten Alice rukoili kovemmin puhelimeen. Ja samaan aikaan hänen tyttärensä lisäsi itkuaan, ja se muuttui äänekkäämmäksi ja äänekkäämmäksi ja äänekkäämmäksi. Sitten kun hänen tyttärensä vain itki kovemmin koko ajan, se meni siihen pisteeseen, että en enää kuullut sanaakaan siitä, mitä Alice sanoi.

Sanoin, "Alice, sinun täytyy huutaa, sillä minä en kuule sinua."

Ja Alice vain rukoili rukoilemistaan. Hän pysäytti hetkeksi ja huusi, "**ÄLÄ VÄLITÄ**, Pyhä Henki kuule minua, sinun ei tarvitse kuulla."

Alice vain rukoili ja rukoili, ja minä vain kuuntelin sitä melua ja metakkaa hänen ja hänen tyttärensä välillä. Sitten Alicen tyttären itku muuttui niin kovaääniseksi että Alice lopulta sanoi, "En kestä enempää. Minun täytyy soittaa sinulle takaisin," ja hän sanoi, "Rakastan sinua," ja sulki luurin.

Aloin olemaan todella hämmennyksissä. Hoin itselleni, "Mitä oikein on tekeillä?" Sitten minulle tuli taas sellainen tunne, sellainen hullu tunne, että minun pitäisi mennä jakamaan sanaa pojalleni Stevelle ja puhumaan hänelle, tai jotain. En tiennyt mistä, ja alkoi olla myöhä. Hän oli alakerrassa huoneessaan, joten menin alas puhumaan hänen kanssaan, selittääkseni miksi itkin viikkoa takaperin, palatessani Jack in the Box-ravintolasta. Halusin selittää hänelle mistä oli kyse.

Koputin hänen makuuhuoneensa ovelle ja hän päästi minut sisään. Meillä on pieni musta koira, nimeltään Leroy. Se hyppi päälleni taukoamatta. Se hyppii aina päälleni, se on kai sille normaalia, mutta se ei jättänyt minua rauhaan. Niinpä minä istahdin sängyn kulmalle, Leroy'n yrittäessä nuolla naamaani ja niin poispäin, se on aina ollut sellainen. Mutta se ei antanut minun kertoa pojalleni Pyhästä Hengestä ja tapauksesta joka oli sattunut edellisellä viikolla.

Työnsin sitä pois luotani, ja se vain tuli takaisin. Heitin sen pois, ja se palasi takaisin. Minä ajattelin, että se on normaalia Leroylta, sillä se on ylivilkas. Mutta tämä Pyhästä Hengestä pojalleni kertominen oli hyvin vakava asia, ja yritin vastaila hänen kysymyksiinsä, sillä hänellä oli meneillään sellainen L. Ron Hubberd skientologiakausi. Ja olen yrittänyt saavuttaa häntä noin vuoden ajan. Ajattelin itsekseni, "Voin yhtä hyvin kokeilla nyt, kun hän kerran on halukas kuuntelemaan," joten tartuin härkää sarvista.

Puhuessani Stevelle, sanoin mielessäni Leroylle, "Mene pois luotani Saatana, Jeesuksen Kristuksen nimessä," ja sitten, Voi veljet! **En ikinä, ikinä, ikinä osaisi kuvata sitä energian lähdettä, sitä Voimaa, sitä, minkä tahansa nimen sille nyt tahtookaan antaa.** Se täytti huoneen sellaisella energialla tai voimalla, että sen intensiivisyys tuntui siltä kuin olisin käsitellyt ydinaseita. **Leroy yksinkertaisesti jähmettyi paikoilleen ja peruutti pois.**

Tiedättehän, kun toruu koira ja sen pää painuu alas, ja se katsoo surullisesti. Sillä tavalla

Leroy käyttäytyi, enkä sanonut sille sanaakaan. Sanoin sen vain mielessäni, mutta jotenkin Leroy luki ajatukseni, ja perääntyi. Poikani ei ollut tietoinen siitä mitä tapahtui hengessä, minun tarkkaillessani Leroyta silmäkulmastani. Minä vain vastailin Steven kysymyksiin Pyhästä Hengestä. Leroy väistyi taka-alalle, mutta vain minuutin tai kahden ajaksi.

Sitten Leroy hyppäsi taas lattialle, minun istuessani vuoteella, ja se yritti taas nuolla kasvojani. Minä vain jatkoin keskustelua poikani kanssa ja katsoin Leroyta ja sanoin, "Saatana, rauhoitu, Kristuksen nimessä," ja taas tunsin valtavan voiman. En koskaan unohda sitä **Energian** ja **Voiman** tunnetta. Se oli yksinkertaisesti uskomatonta, ja Leroy tuntui yksinkertaisesti sulavan siihen paikkaan, sitten se siirtyi pois. Luulen, että olisin voinut tappaa meidän koiramme pelkästään käskemällä sitä heittämään veivinsä. Niin paljon Voimaa siinä huoneessa oli.

Poikani ei tuntenut siitä mitään, mutta minä tosiaan tunsin, ja olen enemmän kuin varma siitä, että Leroykin tunsu. Huoneeseen jäi tämä loputtoman Voiman Läsnäolo, aina siihen asti kunnes lähdin. Kuten sanoin, "En koskaan unohda sitä Voiman kokemusta. **Se oli kerta kaikkiaan uskomatonta!**" Eli minä siis lopetin Sanasta puhumisen pojalleni, ja sanoin hänelle, "Sano vain, jos joskus haluat jutella lisää." Kehotin häntä lukemaan Raamattua, ja annoin hänelle ne luvut ja jakeet Raamatusta, jotka olin antanut naispuoliselle ystävälleni. Tämän jälkeen menin yläkertaan ja panin maata, peloissani ja huolissani näiden tapahtumien johdosta.

Aikaisemmin kaikki tapahtui mielessäni, ja olin suojattu. Nyt tunsin, että suojaus oli vähän kevyempää. Tämä oli täysin uutta, ehkä minut oli nyt altistettu jollekin vähän voimakkaammalle. Hyökkäykset olivat vähän voimakkaampia, mutta vasta nyt ymmärrän että ne olivat todellisia hyökkäyksiä. Olin todella peloissani, en tiennyt enkä ymmärtänyt mitä oli tekeillä. En vain pystynyt tajuamaan sitä, ja sitä on vaikea selittää.

Soitin siskolleni ja kerroin hänelle mitä oli tapahtunut. Hän pelästyi ja soitti veljelleni Washingtonin osavaltioon, ja vanhemmilleni Vacavilleen. Minulla ei ole aavistustakaan mitä hän heille sanoi, mutta he kai ajattelivat että olen sekoamaisillani. Muistakaa, tämä tapahtui viikon sen jälkeen, kun olin rukoillut erityisen naispuolisen ystäväni vuoksi ja Pyhä Henki oli ilmestynyt ensimmäistä kertaa.

Olin niin peloissani, että tartuin sinkkujen postituslistaan ja aloin soittamaan jokaiselle, joka vain tuli mieleen, mutta kello oli yksitoista illalla ja heillä oli puhelinvastaajat päällä. Aloin olemaan kauhuissani kaikesta mitä oli tapahtunut, enkä tiennyt miten voisin suojella itseäni. Kristillisyyteni ei ollut lainkaan hallinnassa. Valitsin vain kaikkien tuttujeni numeroita, ja yritin saada kenet tahansa kuuntelemaan minua.

Kaipasin ohjeita siitä miten voisin suojella itseäni, tai rukouksia, tai mitä tahansa mistä voisi olla apua, samantekevää mitä. Viimein pääsin viimeiseen listalla olevaan henkilöön, ja se oli Jim; hän ei halunnut puhua kanssani, sillä hänestä oli liian myöhäistä. Sanoin hänelle että asia oli tärkeä, ja kerroin mitä oli tapahtunut. Joten hän alkoi rukoilemaan puolestani, ja minä rukoilin hänen puolestaan. Sitten kun olimme rukoilleet loppuun, minä lopetin puhelun ja tunsin oloni rauhalliseksi. Sitten menin sänkyyni ja yritin nukkua.

Seuraavana päivänä otin yhteyttä Susaniin, tyttöön, jonka puhelinnumerosta puuttui

numero. Jaoin tapahtumat hänen kanssaan. Olimme aiemminkin jakaneet kokemuksia keskenämme. Pystyimme kertomaan toisillemme mitä tahansa, ja monet kerrat olimme viettäneet aikaa puhelimesta, parjaten tiettyjä kristittyjä, hihhuleita ja kielilläpuhujia. Susanilla oli ystävä, joka oli tekemisissä tällaisen kristillisyyden alueen kanssa. En usko, että Susanin ystävä on niin hurskas kristitty kuin hän antaa ymmärtää, mutta meillä on tapana puhua joistakin hänen tekemisistään keskenämme.

Sitten Susan sanoi minulle, "Ray, et kai ole muuttumassa sellaiseksi kuin ne?"

Minä sanoin, "En tiedä, en pysty käsittämään tätä juttua, mutta jostain syystä minun oli pakko soittaa sinulle ja kertoa siitä mitä tapahtui."

"Olet vakavissasi!" Hän sanoi.

Ja minä sanoin, "**NIIN OLEN!!** En tiedä mistä on kysymys, mutta minun täytyi vain soittaa sinulle."

Sitten Susan kertoi minulle jotakin, hän sanoi, "Tiedätkö Ray, olen ollut hyvin masentunut viimeiset kolme, neljä päivää. Olen miettinyt itsemurhaa, eikä kukaan tiedä siitä, ei edes vanhempani." Minä menin hiljaiseksi. "Tämä kaikki mistä minulle kerrot, sillä todella on minulle merkitystä," hän sanoi.

"Kuule Susan, en tiedä miksi minun piti soittaa sinulle, enkä tiedä mitä minun pitäisi sanoa. Minulla ei ole vastauksia. Tämä on minulle aivan uutta. Tiedän vain sen, että minun täytyi soittaa sinulle ja kertoa mitä minulle tapahtui."

Myöhemmin sillä viikolla me sovimme tapaamisen, jotta voisimme puhua. Lopuksi hän meni kanssani kirkkoon.

Muutaman päivän kuluttua puhuin kristityn mormoniystäväni Alicen kanssa, joka neuvoo minua kristillisyydessä, ja kerroin hänelle herääväni joka aamu t-paita kokonaan hiestä märkänä.

Hän sanoi, "No, mikset rukoile siitä ja katso jos saisit jonkun vastauksen?"

Niinpä minä rukoilin sinä iltana ja sain vastauksen unessa. Uni oli...tarkoitan, näin jopa itseni laulamassa ja ylistämässä Jumalaa. Hoin, "Voi Jumala olet niin kaunis, minä rakastan sinua. Olet niin suuri, olet mahtavin, kaikki Kunnia Jumalalle." Sanoja sanojen perään, tein sitä läpi koko yön, ja Saatana hyökkäsi minua vastaan samalla kun ylistin Jumalaa. En ole ihan varma, mutta sellainen tunne minulle jäi.

Ja luulen, että Pyhä Henki suojeli minua, sillä Pyhä Henki vakuutti minulle, että minulle ei annettaisi enempää kuin voin kantaa. Joten, Hänen on täytynyt pyyhkiä pois muistot hyökkäyksistä ja ylistämisistä unessani. Ainoa varma asia oli, että kun heräsin, vaatteeni olivat aivan hiestä märät, unessa tapahtuneen sodankäynnin takia.

Tämä sai oloni turvalliseksi, sillä tunsin että Pyhä Henki oli pitänyt Sanansa ja minulle oli näytetty mistä on kysymys. Ehkä Pyhä Henki tiesi, että minulla ei ollut hengellistä voimaa vastustaa hyökkäyksiä. Nyt, taaksepäin katsoessani, huomaan olleeni vihreä; en tiennyt hengellisestä sodankäynnistä yhtään mitään, enkä vielääkään tiedä tarpeeksi. En kestänyt Saatanan iskuja. Olin haavoittuvainen, ja Pyhä Henki yksinkertaisesti hävitti muistot siitä,

mitä yöllisessä hyökkäyksessä tapahtui.

Menen nukkumaan myöhään, ja nämä varhaisella aamulla sattuvat tapahtumat ovat minulle vaikeita. Yhdessä tapahtumassa, joka sattui sunnuntai-aamuna, noin kello neljän aikoihin, Pyhä Henki käski minun soittaa erityiselle naispuoliselle ystävälleni.

Pyhä Henki sanoi, "Kerro hänelle, että rakastat häntä, että välität hänestä, ja kerro hänelle kaikkein syvimmit tunteesi."

No, koska meillä oli aikaisemmin ollut kiistaa, emmekä puhuneet toisillemme, ja kello oli neljä aamulla, minä sanoin, "En! En varmastikaan soita hänelle ja kerro mitään. Minä en aio sanoa mitään tuollaista." Vastustin asiaa sisimmässäni hyvin voimakkaasti.

"Soita hänelle!" Pyhä Henki sanoi.

Minä sanoin, "**En!**" Minä en aio tehdä sitä! En aio tehdä sitä! En aio tehdä sitä! Sanoin kovalla äänellä, "**MINÄ EN AIO TEHDÄ SITÄ!**" Tappelin vastaan tunnin verran. Sitten sanoin, "Kello on viisi, on liian aikaista."

Pyhä Henki tahtoi, että soittaisin hänelle silloin, kello viideltä. "Tämän täytyy olla täysin idioottimaista," sanoin itsekseni. Tunsin itseni typeräksi ja hulluksi, sillä olin aiemmin sanonut hänelle asioita, ja lähettänyt kaikki hänen tavaransa hänelle takaisin, nauhurin, valokuvia; kaikki nämä yhdessä oikein perusteellisen, kaiken selvittävän kirjeen kera. Nyt, viikkoa myöhemmin, Pyhä Henki halusi minun soittavan hänelle ja kertovan hänelle kaikkein syvimmit, henkilökohtaisimmat tunteeni, ja kertovan hänelle, että rakastan häntä.

Minä sanoin, "**Et voi olla tosissasi!**"

Sitten painiskelin asian kanssa ja rukoilin sen johdosta. Sanoin, "Ehkä kuudelta."

Toivoin että olisin nukahtanut ja koko juttu olisi vaipunut unholaan, mutta Pyhä Henki ei jättänyt minua rauhaan. Vääntelehdin ja kääntyilin kunnes kello oli minuuttia vaille kuusi. Olin edelleen hereillä ja rukoilin asian takia. En halunnut tehdä sitä! **EN TOSIAANKAAN HALUNNUT TEHDÄ SITÄ!**

Se meni siihen pisteeseen, että minun oli joko toteltava, tai oltava tottelematta. Katsoin kelloa, se oli 5:59, ja minä vain hoin, "**Ei! Ei! Ei! Ei!** Ole kiltti! En halua tehdä sitä, en halua! Ei, ole kiltti! En halua tehdä sitä! Hoin sitä hokemasta päästyäni, ja sitten kello oli kuusi, ja minä sanoin, "No, hitto soikoon!" Ja niin minä soitin hänelle, ja hänen puhelinvastaajansa käynnistyi, ja minä sanoin, "Ray tässä, hei. Meidän pitäisi puhua, mutta sinun ei tarvitse puhua minulle, mutta jos tahdot, soita minulle, ymmärrän kyllä jos et soita." Sitten suljin luurin.

Tunsin itseni niin helpottuneeksi, jännitys hellitti. Sanoin, "No, minä hoidin hommani, nyt se on tehty, minä tottelin. Minä yritin, mutta hän ei ollut kotona, vastaaja meni päälle." Olin niin iloinen siitä, että se oli vastaaja, eikä hän. Niinpä sanoin itsekseni, "Mahtavaa, hoidin hommani!" No, sitten nukahdin, ja kello seitsemältä puhelin soi, ja minä tiesin kuka se oli.

Sanoin, "Haloo," ja hän antoi minun kuulla pari valittua sanaa.

"Sinun ei pitäisi soittaa minulle kuudelta aamulla!" Hän sanoi.

Hän koetti esittää vihaista, mutta ei hän ollut. Se oli vain sellaista esittämistä, muodon vuoksi, ja minä tiesin sen. Hänen ei olisi tarvinnut soittaa minulle takaisin, mutta tällä tavalla hän saattoi säilyttää ylpeytensä, minä vain kuuntelin. Me puhuimme noin tunnin verran suhteestamme. Kerroin hänelle miten hämmäntävältä tuntui nähdä hänet kirkossa, kun välillämme oli tämä jännitys, ja hän sanoi yrittävänsä työstää asiaa. Tuli hetki jolloin minun oli aika avata sydämeni ja kertoa hänelle mitä Pyhä Henki oli käskennyt minun kertoa. En vielääkään olisi halunnut tehdä sitä. Harkitsin tekisinkö sen vai en.

Sitten sanoin, "Haluan kertoa sinulle jotain, ja minusta tuntuu hyvin vaikealta kertoa sinulle tätä."

Hän meni hyvin hiljaiseksi.

Sanoin, "Minä rakastan sinua. Minä rakastan sinua koko sydämeistäni, ja kaipaen sinua, ja minuun koskee kun näen sinun kärsivän. Minuun koskee kun näen sinut vitsailemassa ja pelleilemässä ja yrittämässä olla hauska ja nokkela, kun oikeastaan kaipaavat vain huomiota. Tiedän ettet kaipaa kuin rakkautta, ja että joku panisi kätensä ympärillesi ja halaisi sinua ja kertoisi välittävänsä sinusta ja rakastavansa sinua. Minuun tosiaan sattuu nähdä sinut tuollaisena," ja sanoin vielä muuta henkilökohtaista.

Muistan kertoneeni hänelle uudestaan, kuinka vaikealta minusta tuntui sanoa hänelle kaikki nämä asiat. Sanoin, "Minulle on hyvin vaikeaa tehdä itseni haavoittuvaksi tässä asiassa. Se on hyvin vaikeaa." "Yritän tehdä rauhaa välillemme, mutta teen mitä minun täytyy tehdä."

Sitten oli taas hetken hiljaista, ja sitten hän sanoi, "Ray, kolmen viime päivän aikana minä olen rukoillut että sinä soittaisit."

"MITÄ!" minä sanoin."

"Kolmen viime päivän aikana minä olen rukoillut, että me puhuisimme. Mutta minä en voi soittaa sinulle, jokin estää minua soittamasta sinulle. En pysty soittamaan sinulle."

Sitten minä olin hiljaa. Tiesin silloin, miksi Pyhä Henki oli halunnut minun soittavan. Tämä oli minulle oppitunti tottelevaisuudessa. Pyhä Henki työskentelee epätavallisilla keinoilla, kukaan ei pysty näkemään kokonaisuutta. No, se oli sunnuntai-aamulla, ja näin hänet kirkossa, kaikki meni hyvin sinä päivänä ja parin seuraavan päivän ajan, mutta viikon päästä kaikki oli taas ennallaan, jännityksen suhteen, ja niin edelleen. Taistelin tottelevaisuudestani sinä sunnuntai-aamuna, ja palkintoni oli muutaman päivän ystävyys. Sääli, ettei sitä kestänyt, mutta ne pari päivää olivat kauniita. Vielä tänä päivänäkin hän edelleen soittaa minulle, kuuntelee ääntäni, ja sulkee luurin sanomatta sanaakaan.

Muutamaa viikkoa myöhemmin heräsin unesta, jossa olin matkalla Four Square-kirkkoon. Ongelmana oli, että Pyhä Henki oli kieltänyt minua menemästä tähän nimenomaiseen kirkkoon kolme viikkoa aiemmin.

Pyhä Henki sanoi minulle, "Tahtoisin sinun lakkaavan käymästä tässä kirkossa."

Niinpä minä kerroin kaikille ystäväilleni siinä kirkossa, etten enää kävisi siellä. Nyt, kolme viikkoa myöhemmin, Pyhä Henki käskyy minua palaamaan sinne. Tunsin itseni niin

kiusaantuneeksi, tuntui kuin minua pidettäisiin pilkkana. Minun oli hyvin vaikea käsitellä koko asiaa, tätä; kyllä, mene, ja ei, älä mene kirkkoon-juttua. Kai Pyhä Henki koettaa opettaa minulle tottelevaisuutta. Minulla oli hyvin selkeä kapinamieliala, mutta kun perjantai-aamu koitti, ja Pyhä Henki käski minua palaamaan sinne, sanoin itsekseni, "Jotain merkittävää tapahtuu, ehkä puhun erityisen naisystäväni kanssa, tai näen jotain odottamatonta."

Mutta en puhunut kenenkään kanssa. Erityinen ystäväni ei tullut, eikä mitään tapahtunut; saarna käsitteli kuitenkin tottelevaisuutta. Ehkä minun oli tarkoitus kuulla se saarna, en tosiaan tiedä. Toivon, että kykenisin ymmärtämään näitä asioita ja yhdistelemään palaset toisiinsa. Toivon...että voisin laittaa mieleni työhön ja nähdä mitä on tulossa. (Tunnen itseni vähän turhautuneeksi tällä hetkellä, kello on noin 9:45..., enkä ole oikeastaan vielä aloittanut päivääni, mutta enpä tiedä...)

Välihuomautus:

(On kummallista että nytkin kun nauhoitan tätä tapahtumaa kolmen vuoden jälkeen siitä kun se tapahtui, tuntuu kuin olisin hyökkäyksen alaisena, eikä minulla tosiaankaan ole ketään kenen puoleen voisin kääntyä, tunnen olevani niin yksin. Minusta tuntuu kuin olisin räjähtämäisilläni. Saatana tosiaan tekee työtään minussa tällä hetkellä. Ehkä se johtuu siitä, että olen juuri saamassa valmiiksi tämän kirjan ensimmäistä luonnosta. Sillä minä kirjoitan kirjan alun viimeiseksi. Toivoisin että..., voisin selittää hengellisiä hyökkäyksiä, mutta en voi tehdä mitään, muuta kuin luottaa siihen että Kristus päästää minut tästä. Voi pojat...**Tällä hetkellä tosiaan koskee**, "Ole kiltti, auta minua Herra, sillä en kestä tätä paljon enempää.")

Takaisin nauhalle:

En ole tuntenut itseäni vahvaksi näiden viimeisen kahden, kolmen viikon aikana. Joten olen käynyt vähän enemmän ulkona, tehnyt hiukan enemmän asioita ja pitänyt hauskaa painaen nämä jutut taka-alalle. En tiedä onko se hyvä. Menin tansseihin erään ystävän kanssa, ja hänestä oli minulle suurta apua. Se että voi vain jutella näistä asioista jonkun kanssa on suureksi avuksi.

Nämä hyökkäykset, näyt, vai miksi niitä haluaakaan kutsua, alkavat uuvuttamaan minua; välillä minusta tuntuu, että menetän hallinnan. Tapahtumien, ja tummien henkien vierailujen intensiivisyys on aivan uskomatonta. En tiedä, jotain on meneillään hengessä, en vain pysty sanomaan mitä. Uskon ehdottomasti että se on Pyhä Henki, Isä ja Poika; kaikki kolme, mutta tiedän myös kaikessa järjellisyydessä, että Saatanakin on siellä.

Olen hereillä juuri nyt. Tunnen itseni kireäksi, mutta en tunne huolta henkisen tasapainoni johdosta. Tunnen olevani täysin kunnossa, mutta en pysty selittämään tätä juttua. En voi sanoa kuin että, tuolla jossain on toinen maailma, ja luulen, että suurin osa ihmisistä on sokeita paholaisen ja tämän kaltaisten asioiden suhteen. Tiedättehän, he ovat niin uppoutuneita elämäänsä, ja yhteiskuntaan, koettaen ansaita elantonsa, että he eivät tosiaan näe henkimaailmaa. Voin jopa sanoa, että kristityt eivät tunne näitä asioita. Kysyn papeilta tai muilta Kristuksen ruumiin jäseniltä kysymyksiä, ja he joko pelästyvät, tai pitävät minua hulluna, koska esitän kysymyksiä henkimaailmasta. Sillä tämän kaltaisia asioita ei

vain tapahdu. Ihmiset lukevat niistä lehdistä, tai näkevät niitä elokuvissa ja sinne tämän tyyppisten tapahtumien tulisi jäädä.

En tiedä miksi jauhan tätä, minä vain...En tiedä edes miksi nauhoitan tätä, mutta ehkä näille nauhoille tapahtuu jotain, ehkä ihmiset tulevat käyttämään näitä, en tiedä. Toisinaan hengelliset asiat ovat niin voimakkaita ja hermoja raastavia, mutta ehdottoman todellisia; en vain pysty näkemään kokonaisuutta. Mutta tiedän, että minua johdatetaan, ja minulle näytetään tiettyjä asioita. Näen nämä asiat aivan samoin, kuin näen sähkölampun katossani juuri nyt.

Se on niin todellista, mutta nämä asiat ovat toisesta maailmasta. Jonkun aikaa torjuin sen, sillä luulin että olin sekoamassa. Nyt ymmärrän asian vakavuuden. Universumi on tehty niin äärettömäksi ja monimutkaiseksi, ja silti niin yksinkertaiseksi. Yksinkertaisesti ilmaistuna; Jeesus Kristus, Isä, ja Pyhä Henki, äläkä unohda Saatanaa. Se on pohjimmiltaan yksinkertaista, uskon, että aika alkaa käydä vähiin, sillä olen nähnyt näkyjä siitä, enkä tosiaan ole aikaisemmin kokenut tämän kaltaisia juttuja.

Olen puhunut siitä ihmisille, mutta ainoa mitä tapahtuu, on että menetän niin kutsuttuja ystäviä, ja papit käskivät minua pitämään suuni kiinni. Fyysiset hyökkäykset ovat toisinaan todella voimakkaita, luulen, että olen jonkinlaisessa hengellisessä sodassa. Olen alkanut lukea Raamattua ja muita kirjoja enemmän, yrittäen lukea niin paljon kuin voin, niin nopeasti kuin voin. Kenelläkään ei tunnu olevan vastauksia minulle. Aloin näkemään asioita ja kokemaan tapahtumia joita en pysty selittämään, ja minulla on vaikeuksia pysyä tasapainossa.

Seuraavana sunnuntai-aamuna heräsin näkyyn, jossa Jeesus Kristus roikkui ristillä, ja jotenkin pystyin näkemään Kristuksen silmillä, enkä osaa selittää sitä. Kirkossa jossa käyn, on eräs nuori mies nimeltään Charles. Hänellä on jonkinlainen syntymässä saatu vamma. Hän on pieni, hienolla luonteella varustettu, ja hyvin teräväpäinen. Luulen että hänellä on enemmän aivoja kuin useimmalla joita tunnen, ja tässä näyssä, näin Charlesin laulavan ja ylistävän Jumalaa kohotetuin käsin, ja hän keskitti koko mielensä ja sydämensä ylistykseensä.

Näin Charlesin ylhäältä käsin ja katsoin alaspäin Kristuksen silmin. Pystyin jopa näkemään kyyneleet Charlesin silmissä hänen rukoillessa, laulaessa ja ylistäessään koko sydämeästään. Tämä näky kosketti ja liikutti minua, pystyin tuntemaan sydämessäni hänen rukouksiensa voimakkuuden. Tunsin, ikään kuin Jeesus olisi siirtänyt henkeni pois omasta ruumiistani ja asettanut sen Hänen Omaan Ruumiiseensa. Tunsin mitä Kristus tunsu, näin minkä Hän näki, ja itkin. Minä vain itkin, en pysty selittämään sitä, minä vain itkin, koska pystyin tuntemaan Hänen rakkautensa Charlesia kohtaan.

Kristus sanoi minulle, "Ray", - ei sanoin, vaan mielen välityksellä -, "Mene ja kerro Charlesille, että rakastan häntä. Että rakastan häntä kaikesta sydämestäni, ja että kun hänen aikansa koittaa, hän tulee olemaan Minun kanssani Taivaassa. Kerro hänelle, että rakastan hänen laulamistaan, ja että kuuntelen hänen rukouksiaan, ja että pidän hänestä huolta ja katson hänen peräänsä. Mene nyt, ja kerro se hänelle!"

Hei, sinun täytyy muistaa, että Ray Aguilera uskoo, että kaksi plus kaksi on yhteensä neljä.

Ja se, että piti mennä sanomaan jollekin, "Hei, minulla on viesti Jumalalta," ei kolahtanut minuun kauhean hyvin, mutta minulla oli voimakas tarve totella.

Jollain lailla minun oli se tehtävä, enkä tiennyt miten sen tekisin, tai mitä sanoisin. En tahtonut ihmisten ajattelevan että olen hullu. Tarkoitan, tunsin niin, kuitenkin, kaikkien näiden kokemuksiini takia, mutta tiesin niiden olevan todellisia. Menin Covenant-kirkkoon sinä sunnuntaina, sitten sieltä menin Four Square-kirkkoon, jota Charles kävi. Näin hänet ulkona edustalla, puhumassa kahden miehen kanssa.

Sanoin, "Charles, minulla on sinulle viesti."

Hän sanoi, "Hei Ray, mikä viesti?"

Katsoin niitä kahta miestä ja sanoin, "Voimmeko puhua kahden kesken?" En tiennyt mitä sanoisin, tai mitä minun pitäisi tehdä.

"Okei", hän sanoi.

Joten me kävelimme pois muiden luota ja minä sanoin, "Charles, et kai pidä minua hulluna, ethän?"

Ihmiset Four Square-kirkossa olivat alkaneet katsoa minua vähän vinoon, minun alkaessani käyttäytyä eri lailla.

Hän sanoi, "Noo-oooh."

Sitten minä sanoin, "No, se minkä minä aion sanoa tulee kuulostamaan hullulta, enkä halua ajatella että olen omituinen, mutta minulla on viesti Jeesukselta Kristukselta."

Sitten hän alkoi katsoa minua oudosti enkä tiennyt miten kertoisin hänelle. Joten vedin syvään henkeä ja sanoin, "Charles, näin näyn tänä aamuna, ja se oli Kristukselta."

Ja Charles sanoi, "Aamen veli, oletko syntynyt uudelleen?"

Minä sanoin, "Ei se ole mitään tuollaista Charles. Ei mitään tuollaista. Näyssäni näin Jeesuksen Kristuksen ja sinut, Charles, " ja kerroin Charlesille koko tarinan. Hänellä on pienet silmät, ja hän katseli ja tarkkaili minua varovaisen näköisenä.

Sanoin, "Kristus sanoo, että Hän rakastaa sinua ja että sinä tulet olemaan Hänen kanssaan Taivaassa."

Tiedän että se kosketti häntä, mutta hän ei uskonut **lähdettä**. Tämä oli niin vaikeaa minulle, tämän asian kertominen, sitten aloin itkemään, ja hänen ilmeensä muuttui.

Sanoin, "Charles, en aio valehdella sinulle, sydämeni pohjasta, näin tapahtui." Sitten näin kyneleen hänen silmässään.

Sanoin, "No, siinä se Charles, " ja kävelin pois ja ajoin kotiin, itkien. Päivän parin päästä soitin hänelle, ja hän kertoi minulle että se oli vahvistettu kirkossa. En tiedä miten he tekevät tämän kaltaiset jutut, tällaiset vahvistamiset. Se hämmensi minua.

No, joka tapauksessa, menin kirkkoon seuraavana keskiviikko-iltana ja löysin itseni profetoimasta kirkossa. Pastori kysyi profetioita, ja ihmiset alkoivat nostamaan käsiään

ylös, ja yllätyksekseni oma käteni nousi. Siis, tässä meillä on tällainen lyhyt pieni meksikolais-amerikkalainen, joka istuu takarivissä, eikä sano mitään, ja nostaa kätensä; Yleensä aina samat ihmiset nostavat kätensä ylös ja profetoivat, ja tässä minä olin yhtäkkiä nostamassa kättäni ylös.

Saarna käsitteli kielilläpuhumista, ja minun käteni nousi, ja minä sanoin, "Kun rukoillette, rukoilkaa sydämellänne, älkää suullanne." Pastori sanoi, "Kuinka voi rukoilla, jos ei rukoile suullaan." Sitten hän siirtyi seuraavaan henkilöön. Hän ei varmaankaan tarkoittanut kuulostaa ilkeältä, mutta kuulosti siltä, kuin hän ei olisi pitänyt siitä mitä sanoin, sillä hänen saarnansa käsitteli kielilläpuhumista.

Mikä tuntui minusta ja siskostani niin hassulta, oli että kun hän siirtyi saarnaansa kielilläpuhumisesta ja niin edelleen, hän toisti sen minkä minä olin sanonut kahdesti, ja minä ja minun siskoni vain katsoimme toisiamme, se profetia koski kai pastoria. Huomasin seuraavana perjantaina, että kirkon sinkkujen ryhmän johtaja sanoi, "Kaikkien pitäisi rukoilla sydämellään eikä kielellään, " ja minä ja minun siskoni vain katsoimme taas toisiamme, sillä hän tiesi mitä minulla oli meneillään hengessä.

Luulen että minulla oli ahdistuskohtauksia kun seuraava tapahtuma sattui, sillä Pyhä Henki käski minun kertoa kaikille. Itse asiassa, Hän käski minun kertoa sinkkujen ryhmälle perjantai-iltana. Lähestyin sinkkujen ryhmän johtajaa ja kerroin hänelle osia siitä mitä oli tapahtunut. Hän oli yksi niistä henkilöistä joiden puhelinvastaukseen olin jättänyt viestin sinä iltana jolloin koin Voimakkaan Energian poikani makuuhuoneessa.

Sanoin Pyhälle Hengelle että siirtäisin asian johtajan harteille, sillä minulla ei ollut vaikutusvaltaa ryhmässä. Jos ryhmän johtaja tahtoi minun jakavan tämän tapahtuman muiden kanssa, jakaisin sen, mutta en tahtonut ottaa vastuuta, jos hän ei tahtois minun jakavan muiden kanssa tätä epätavallista tapahtumaa. Luulen että sinkkujen ryhmän johtaja piti minua hulluna. Hän halusi tietää olinko syntynyt uudestaan, ja jos olisin sanonut en, en varmaan olisi ollut osa tätä laumaa tai jotain. Olen katolilainen ja kaikki tiesivät sen, ja olen aina ollut tavallaan ulkopuolinen, ollen katolilainen ja kaikki. Ja tässä minä nyt pyysin puhua ryhmälle koska Pyhä Henki oli käskenyt minua.

Silloin kun Pyhän Hengen Läsnäolo tuli päälleni, aloin itkemään, ja sitä on vaikea selittää, mutta jos sitä ei koe, sitä ei voi ymmärtää.

Johtaja sanoi, "Ehkä sinun pitäisi ottaa vähän aikaa itsellesi ja hoitaa itsesi kuntoon."

Minä sanoin, "Minä yritän ainoastaan olla tottelevainen. Minulla ei alun alkaenkaan ole ollut mitään halua puhua ryhmälle, mutta lupasin Pyhälle Hengelle, että tekisin sen, ja pyydän sinua sanomaan kyllä tai ei. Jos sanot ei, vastuu on sinun."

Hän sanoi, "Ei."

Joten, en puhunut. Siitä illasta lähtien Pyhä Henki on käskenyt minua kertomaan kenelle hyvänsä, joka haluaa kuunnella. No, joka tapauksessa, en tiedä kuinka eksyin sivupolulle.

Noin viikkoa myöhemmin makasin sängyssäni. Tämä oli yksi niistä illoista joita en unohda niin kauan kuin elän. Toivon että pystyn kertomaan tämän tarinan ilman että menetän

kontrollin. Olin sängyssä, noin puoli neljän aikaan aamuyöstä, ja tunsin läsnäolon, jonka luulin oleva Kristus; se lähestyi minua niin kuin Kristus. Ääni kuulosti samalta, mutta hän puhui tapaan tai tyyliin, joka tuntui minusta erilaiselta.

Tämä ääni sanoi minulle, että se oli minusta ylpeä, että tein hyvin ylistäessäni ja niin edespäin, ja että kaikki oli hienosti; Että olin hyvä kristitty.

Mutta tämä ääni sanoi että olin tehnyt tarpeeksi, "On aika, että sinä tulet kanssamme Taivaaseen."

Minä sanoin, **"MITÄ?"**

Ja ääni sanoi, "On aika mennä Taivaaseen."

Minä ajattelin itsekseni, "Ainoa tapa jolla voin mennä Taivaaseen, on kuolla." Sanoin, "Hetkinen, minulla on tekemistä täällä, en tahdo mennä. Minulla on liikeasiani, ja minun pitää rakentaa taloni valmiiksi. Minä en ole valmis!"

Ja Hän sanoi, "No, sinulla ei ole valinnanvaraa! Olet tehnyt tehtäväsi, ja sinulla on velvollisuutesi. Sinun on aika lähteä."

Sitten yhtäkkiä, tämä tapahtui kai hengessä, sillä tänä päivänäkään en tosiaan ymmärrä sitä, olin makuuhuoneeni katossa, katsoen alas makuuhuoneeni rajoja. Näin, että sänky oli pedattu. Tämä tapahtui aamuyöstä, noin 3:30, mutta se mitä minä katselin, oli keskipäivää, ja huone oli valaistu, ja minä tunsin oman kuolemani läsnäolon. Talossani ei ollut minun läsnäoloani. Tämä on tunne, joka on sanoinkuvaamaton. En pysty kuvaamaan tunnetta, sillä ei ole sanoja joilla voisi kuvata omaa kuolemaansa, ja että ei ainoastaan tunne sitä, vaan myös näkee sen omin silmin.

Huoneessani oli tyhjyys. Talossani oli tyhjyys, todellisuudessa oli tyhjyys, tunne oli hyvin, hyvin, hyvin outo, kun tiesi olevansa kuollut. Seuraavana hetkenä huomasin olevani taas sängyssäni, ja aloin saamaan rintakipuja. Sanoin, "Voi Jumalani, minä saan sydänkohtauksen." Tunsin kivun rinnassani, sanoin, "Mitä minä teen," samalla kun mieleni alkoi laukkaamaan tuhatta ja sataa. Heitin sängynpäällisen pois sängyltä ja sanoin, "Minä en lähde! En lähde! En ole valmis!" ja aloin kävelemään edestakaisin lattialla. Sytytin valot. En tiennyt minne menisin, tai mitä tekisin!

Olin kauhuissani, kuoleman tajuaminen, ja kyvyttömyys kontrolloida sitä, ja haluttomuus lähteä oli vain niin voimakasta. Kävelin edes takaisin lattialla kuin leijona häkissään. Tunsin kivun rinnassani vain voimistuvan kovemmaksi ja kovemmaksi. Hoin, "Kipu mene pois, kipu mene pois. En aio kuolla, mene pois! En ole valmis! En halua lähteä!" Sitten sanoin, "Kristus...En ole koskaan aikaisemmin tuntenut sinulta tällaista! En ole koskaan aiemmin tuntenut tämänkaltaista tunnetta." Joten juoksin puhelimen luo, nostin luurin ja soitin siskolleni, ja itkin, ja itkin, ja itkin, niin kuin en koskaan aiemmin ollut itkenyt.

Sanoin Christinalle puhelimeen, "Minä kuolen tänä yönä! Minä kuolen tänä yönä!"

Hän alkoi tulla hysteeriseksi. Hän sanoi, "Mitä siellä oikein tapahtuu?"

Sanoin, "En tiedä, en tiedä!" Kristus sanoi, että kuolen tänä yönä, enkä minä halua. Itkin puhelimeen, "En tiedä mitä tehdä," ja minulla on rintakipuja. Yritän taistella vastaan, mutta

en halua lähteä!"

Hän sanoi, "Rukoillaan, rukoillaan."

Uskon tosiaan, että Christina auttoi pelastamaan henkeni sinä yönä!

Hän alkoi rukoilemaan ja laulamaan, ja hän sanoi minulle, "Laula, laula Ray. Ray, laula, laula sydämesi pohjasta!"

Joten aloin laulamaan ja laulamaan, ja ylistämään Jumalaa. Sitten tämä toinen Läsnäolo ilmaantui, eikä se ollut sama kuin se, joka oli sanonut, että minun täytyy kuolla. Tämä oli toinen Läsnäolo. (Minua huimaa nytkin, kun kerron tätä!) Tunsin Jumalan Läsnäolon. Kristus ilmestyi siskoni ja minun laulaessa ja ylistäessä puhelimesta.

Kristus sanoi minulle mielessäni, "*Ray, Saatana aikoo hyökätä sinua vastaan tänä yönä.*"

Ja minä menin aivan hämmennyksiin, voitteko kuvitella mitä mielessäni liikkui, ja minä sanoin, "**Saatana aikoo hyökätä minua vastaan tänä yönä! SINÄ SANOT MINULLE, ETTÄ SAATANA AIKOO HYÖKÄTÄ MINUA VASTAAN TÄNÄ YÖNÄ!**"

Ja samaan aikaan kun lauloin täysin kontrolloimattomasti, kyseenalaistin mitä Kristus sanoi, vaikka tiesin että se oli Kristus. En pysty selittämään mistä sen tiesin, minä vain tiesin...Toivottavasti näette tämän selvästi, nokkani vuosi ja alkoi mennä tukkoon, silmät valuivat vettä, pelkästään tämän tapahtuman kertominen vaikuttaa minuun uskomattoman voimakkaasti. Siskoni lauloi edelleen puhelimesta ja minä lauloin hänen kanssaan. Jotenkin henkeni erkani minusta ja siirtyi henkimaailmaan, vaikka fyysinen ruumiini oli edelleen sängyssä...(Aion sammuttaa nauhurin niistäkseni nenäni.) Toivottavasti tämä tapaus on nyt kirkkaampi.

Sanoin siskolleni, "Kuuletko minua?" Hän sanoi kuulevansa.

Sanoin Kristukselle, "Saatana on täällä!"

Kristus sanoi hiljaisella äänellä, "*Niin.*"

Muistan hokeneeni, "Saatana jätä minut rauhaan Kristuksen nimessä, jätä minut rauhaan Kristuksen nimessä." Sanoin sen uudestaan ja uudestaan, mutta silti tämä pahan läsnäolo vain lähestyi lähestymistään. Muistan juosseeni tässä henkimaailmassa niin lujaa kuin pääsin. Juoksin etsien paikkaa minne piiloutua.

Samalla kun kaikki tämä tapahtui, ruumiini makasi edelleen selällään sängyssä rukoillen ja laulaen siskoni kanssa puhelimen välityksellä, ja samaan aikaan minä puhuin henkimaailmassa sanoen, "Saatana, jätä minut rauhaan." Näin itseni juoksemassa, mutta ei ollut mitään paikkaa mihin olisin voinut kätkeytyä. Muistan vieläkin löytäneeni jotain, minkä luulen olleen komeron. Avasin oven ja kyyristyin palloksi, kädet pään päälle, toivoen että Saatana ei löytäisi minua; ehkä en lausunut riittävällä uskolla että, "Saatana jätä minut rauhaan Kristuksen nimessä."

Sillä Saatana vain lähestyi lähestymistään, ja jostain syystä ymmärsin Saatanan tietävän missä olin. Joten, nousin ja ryntäsin ulos tästä henkimaailman komerosta niin nopeasti kuin voin. Juoksin hengellisen henkeni edestä. Juoksin ja juoksin, ja muistan hänen

leikanneen minua kuin ruohonkortta. Kun Saatana iski minua selkään kaaduin, kaaduin maahan huutaen täyttä kurkkua. Osuin maahan naama edellä, kiljuen ja huutaen Kristukselle.

Huusin, "Olen maassa!" "Olen maassa!" "Nosta minut ylös!" "Nosta minut ylös! **OLEN MAASSA," "OLEN MAASSA" "NOSTA MINUT YLÖS!! "NOSTA MINUT YLÖS!!" "OLEN MAASSA KRISTUS, NOSTA MINUT YLÖS!" "OLEN MAASSA!"**

Minä itkin, voi miten itkin. Kun Kristus tuli luokseni, minä huusin, "Mitä oikein tapahtuu? Auta minua! Auta minua! Olen maassa! Sitten Kristus nosti minut ylös!

Sitten Kristus sanoi, *"Ray, tee itsesi vahvaksi! Tee itsesi vahvaksi."*

En voinut sanoa muuta kuin, "Saatana, jätä minut rauhaan!! Jätä minut rauhaan...!!"

Kuulin siskoni laulavan puhelimessa keuhkojen täydeltä, ja välillä, kun hänen äänensä petti, hän luki jakeita Raamatusta. Minä taistelin hengessä elämästäni! Sieluni oli kaksintaistelussa Saatanaa vastaan, oman elämänsä puolesta, enkä tiennyt kuinka voisin puolustaa itseäni.

Pystyin vain sanomaan, "Saatana, jätä minut rauhaan!!" mutta siskoni lauloi kuin enkeli, tai luki Raamattua, eikä hän lakannut sekunniksikaan. Hän ei lakannut, pystyin kuulemaan hänet, ja jotenkin minäkin lauloin fyysisessä maailmassa, mutta pystyin näkemään Kristuksen seisomassa vasemmalla puolellani henkimaailmassa.

Olin hänen oikealla puolellaan, ja sanoin Kristukselle, "Saatana on palannut!! Hän on palannut!!"

Kristus sanoi pehmeällä äänellä, *"Minä tiedän, minä tiedän."*

Saatana tuntui siltä, kuin olisi hiekkaa juoksemassa tiimalasissa, näykkien sieluani. Siskoni kuvasi sitä myöhemmin minulle "Pac Man" videopelinä, joka syö sieluani, mutta minä näin sen hiekkana joka valuu tiimalasin läpi. Olin niin hirveän peloissani, olin niin peloissani. Tarkoitan, minä olin peloissani! Tunsin Saatanan syövän sieluani. Minä juoksin, ja juoksin ja juoksin tässä henkimaailmassa, ja hän iski minua taas, toistamiseen, mutta tällä kertaa polvien taakse, ja hän löi minut maahan. Putosin polvilleni **huutaen**, mutta Kristus sai kaatuessani kiinni vasemmasta kyynärpäästäni.

Minä huusin, "Olen taas maassa!! Olen taas maassa!! Olen maassa, auta minua!! **Ole kiltti auta minua!!** Olen maassa!! En tiedä mitä minun pitää tehdä. Jätä minut rauhaan Saatana! Jätä minut rauhaan! Jätä minut rauhaan Kristuksen nimessä," muuta en kauhultani saanut sanottua.

En tuntenut kipua. Tämä oli erilaista kipua. Se oli...se ei ollut maallista kipua. Se oli hengellistä kipua. Se oli kipua, en tiedä...Niin kuin ei olisi Jumalan **Läsnäoloa**. Se on ainoa tapa miten voin sitä kuvata, mutta se teki kipeää. Se teki kipeää sielulleni, se idiootti tavoitteli sieluani, ja minä taistelin häntä vastaan parhaimman kykyni mukaan. En tiennyt mitä minun pitäisi tehdä. (Menetän taas itsehillintäni, minun täytyy sammuttaa nauhuri.)

No, olen palannut. Toivottavasti on ymmärrettävää miksi sammutin nauhurin. Toistaessani tämän kokemuksen se ei ole yhtä voimakasta kuin se oli sinä yönä. Ei se ole yhtä paha,

mutta elän sen silti uudestaan. Kuten eräälle pastoriystävälleni kerroin, kun meillä oli keskustelu kirkon parkkipaikalla, - se on sellainen tunne mitä kukaan ei haluaisi kokea. Kerroin hänelle mitä oli meneillään ja että hengellisellä taipaleellani oli tapahtunut muutos. Hän antoi minulle ilmauksen "hengellinen sodankäynti". Tämä on kristittyjen käyttämä ilmaus, kuten esirukous, ja muut saman tyyppiset. Luulisin, että yhdeksänkymmentäviisi prosenttia tämän päivän kristityistä eivät edes tiedä mitä ne tarkoittavat. Tarkoitan, mitä ne oikein, oikeasti tarkoittavat. Se on vähän niin kuin sen Jumalan Sanan kanssa siitä, että pitää rukoilla sydämellään, eikä vain suullaan. Kaikki nämä ilmaukset tuntuvat menevän minulla toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos. Tämä oli niin voimakasta, että ilmauksista ei ollut minulle mitään hyötyä henkimaailmassa.

En ollut aiemmin kuullut hengellisistä lahjoista ja sen kaltaisista jutuista. Mietin mahtavatko puoletkaan niistä kristityistä jotka niistä puhuvat, tietää mistä he puhuvat, tai tietää mitä oikeastaan tuolla jossain, pahassa ja pimeässä henkimaailmassa on. Joskus mietin mahtaako yhdeksänkymmentäviisi prosenttia kristityistä edes tietää mitä kristillisyyden oikeasti on. Minä tosiaankin näen sen toisin.

Tässä minä siis olin, fyysisessä maailmassa, ja hengellisessä taistelussa toisessa maailmassa, vaikka se kuulostaa omituiselta, mutta voi Jumalani, en halunnut hävitä. En halunnut hävitä. Saatana, se idiotti, havitteli sieluani. Enkä oikein tiennyt mitä minun pitäisi tehdä, paitsi että tiesin, että Kristuksen Läsnäolo oli siellä, vaikka taistelu käytiinkin minun ja Saatanan välillä. Minua auttoi tieto siitä, että siskoni oli mukana laulamassa puhelimen välityksellä, ja että Kristus oli läsnä, mutta tämä oli hyvin voimakkaasti henkilökohtainen taistelu Saatanan ja minun välillä. Minulla oli Kristuksen suojelus, mutta kun on kokematon tällaisessa, kuten minä olin, se on **täyttä kauhua**.

Se on taistelua raivohullua vastaan, joka omaa täydellisen pahuuden, ja sanat "Täydellisen Paha" eivät tee hänelle oikeutta. Hän on kuin raivohullu koira kiskomassa riepua. Sinä kiskot tätä riepua ja hän kiskoo takaisin. Sinä kiskot, ja hän kiskoo kovemmin. Potkaiset häntä hampaisiin ja hän kierähtää ympäri. Voit kääntyä ja juosta pakoon, ja silmän räpäyksessä hän hyppää selkäsi kiinni. Sitten sinä varistat sen nuijan selästäsi, ja heität hänet maahan. Voit hyppiä hänen päällään, ja voit potkia häntä, ja hyppiä hänen päällään, ja potkia, ja hän nousee, ja hyppää takaisin kimppuusi. Hän antaa sinulle juuri ja juuri aikaa vetää henkeä.

Tämä nuija on **täyttä pahuutta**. Ihmiset luulevat, että he voivat sanoa, Kristuksen nimessä, Saatana mene pois, ja että hän kulkee pois kohti auringonlaskua. Sellaista se ei tuolla ole, ihmiset. Ehei! Minä olen nähnyt sen. Olen kokenut sen. Sinä sanot sen, ja hän väistyy pois ehkä puoleksi sekunniksi, tai kahdeksi minuutiksi, tunniksi, mutta hän palaa takaisin. Joskus hän väistyy pois, mutta vain niin että sinulla on aikaa vetää henkeä, sitten se nuija on taas kurkussasi kiinni. Löydän itseni sanomasta, "Saatana, jätä minut rauhaan Kristuksen nimessä," satoja kertoja päivässä nykyisin.

Hän ei päästä irti, kahteenkymmeneen tuntiin vuorokaudessa. Jonkun aikaa hän väsytti minut kokonaan. En saanut nukutuksi, ja sitten hän iski minua nukkuessani. Hän iski minua ajaessani autoa, autoni jarrut pettivät selittämättömästi syystä, ja sitten kun rukoilin Kristuksen nimeen, ne palautuivat ennalleen. Joka kerta kun hyppään autooni

minun täytyy sanoa, "Herra laita suojeluksen kilpi autoni ympärille. Pyydän sinua, Jeesuksen Kristuksen Nasaretilaisen nimeen, vie minut turvallisesti perille ja takaisin." Tämä on hengellistä taistelua joka on niin todellista, ja olen vain kertonut siitä osasta jonka itse olen kokenut, mutta olen varma että tuolla on paljon muutakin, mitä minä en ole kokenut.

No, aion jatkaa, kerron vähän taustaa siitä mitä on meneillään, eikä sanat voi täsmällisesti kuvata sitä mitä aion kertoa. Se, minkä aion sanoa, ei kerro koko kuvaa, joten varokaa Saatanaa. Hän on lähistöllä. He ovat siellä juuri nyt, aivan jokaisen vieressä. Tämä hengellinen sota on näkymätöntä, mutta se on myös siellä. Se on jossain toisessa maailmassa, mutta samaan aikaan se on ihan meidän jokaisen vieressä. Kuulostaa hullulta, mutta se on totta, Saatana, tai hänen demoninsa, ovat lähistöllä kaksikymmentäneljä tuntia vuorokaudessa. Hän auttaa ihmisiä tekemään asioita, ja hän saa heidät ajattelemaan asioita jotka eivät ole Jeesuksesta Kristuksesta. Ihmiset tekevät näitä syntisiä asioita, eivätkä ole tietoisia siitä, että Saatana on kaiken takana, auttaen eteenpäin...Joten varokaa! Rukoilkaa! Rukoilkaa Jeesukselle Kristukselle, Pyhälle Hengelle ja Isälle, rukoilkaa.

Takaisin tarinaan:

Tämän tiiviin taistelun aikana, aamuvanhaisen tunteina, sisareni ollessa puhelimesta, minä juoksin hengellisen elämäni edestä, ja Saatana iski minut polvilleni, ja minä huusin, "Olen maassa!" En saanut huudettua kyllin kovaa, ja tiesin että makuuhuoneeni kattoikkuna oli auki. Tiesin että naapurini kuulivat minut. Huusin keuhkojen täydeltä. Tarkoitan, minä huusin niin kovaa ettei minulla lopuksi ollut enää ilmaa keuhkoissani. Ja se oli minä vastaan Saatana.

Kristus oli siellä, henkimaailmassa, ja siskoni oli siellä, puhelimen välityksellä, fyysisessä maailmassa, joten kai minulla oli molemmissa maailmoissa Rakkaus suojana. Kristus oli kanssani kun minut iskettiin maahan. Kaaduin polvilleni huutaen. Tarkoitan, tämä pikku heppu huusi ja karjui Kristuksen ottaessa hänet kiinni.

Hoin, "Nosta minut ylös! Nosta minut ylös! **NOSTA MINUT YLÖS, OLEN MAASSA!** Olen maassa. Olen maassa!!"

Ja Kristus sanoi, "*Vahvista itseäsi Ray, vahvista itseäsi.*"

Taistelun tässä vaiheessa Saatana oli lyönyt minut aivan henkihieveriin, ja tiesin, ettei ollut mitään mitä olisin voinut tehdä kummassakaan maailmassa.

Joten minä sanoin, "Kristus, sinun täytyy tehdä tämä minun puolestani. Sinun täytyy, sillä minä en tiedä mitä minun pitäisi tehdä. Auta minua!"

Sitten tunsin rinnassani tuntemuksen, en osaa selittää tätä ollenkaan, sillä se kuulostaa omituiselta, ihmiset tulevat pitämään minua hulluna, elleivät pidä jo nyt. Rintakehäni kasvoi fyysisesti tässä henkimaailmassa, mutta minä makasin edelleen sängyssäni itkien ja laulaen siskoni kanssa puhelimesta. Mutta henkimaailmassa rintakehäni vain kasvoi. Tarkoitan, tunsin sen kasvavan puolestatoista kahteen jalkaan, ja minä kasvoin kaksi tai kolme jalkaa pidemmäksi, ja nousin pystyyn niin kuin patsas joka on tehty

ruostumattomasta teräksestä, niin kuin vahdissa oleva sotilas.

Minuun tuli mittaamattoman Voiman tunne, se oli suunnatonta. Sitten tunsin Saatanan läsnäolon tulevan minua kohti. Hän tuli minua kohti niin kuin kiitävä luoti. Tämä on tunne jota en unohda koskaan. Minusta tuntui kuin minut olisi tehty rautaseinäksi, ja hän tuli kohti kuin luoti, ja tarkoitan tosiaan kuin luoti, ja hän kimmahti minusta pois kuin marmorikuula. Hän vain kimposi minusta pois. Minä huusin riemusta, ja aloin huutamaan ja käskemään häntä pois.

Sanoin, "Sinä voit tehdä minulle mitä ikinä haluat, mutta minä en koskaan hylkää Kristusta. En aio jättää Kristusta. Voit yrittää parhaasi, ja minä todistan sen sinulle. En koskaan aio jättää Häntä, en ikinä!" Sitten hän tuli minua päin, kovaa ja suoraan, mutta sillä ei ollut merkitystä, minä en hievahtanutkaan. Hän kimposi pois, enkä minä hievahtanutkaan. Sanoin hänelle, "Minähän sanoin, etten jättäisi Kristusta, enkä minä aio."

Yhtäkkiä olin tämä iso ja paha heppu soittamassa suutaan, ikään kuin olisin tehnyt jotain suurta. Olin niin tyhmä, koska oikeastaan en ollut tehnyt mitään. Jeesus Kristus teki työn, ja tässä minä olin ottamassa kunniaa itselleni. Olen tosiaan varsinainen pölkkyä, ja typerys, molempia samalla kertaa. Mietin mahdanko koskaan oppia kuka se oikeastaan käy taistelut ja hoitaa suojelemisen. Minä olen suurin idiootti joka koskaan on syntynyt!! Sillä muutamaa minuuttia aikaisemmin, minulla oli ollut häntä koipien välissä, ja olin juossut niin kovaa kuin pystyin, etsien paikkaa minne piiloutua. Minä hämmästelen miksi me ihmiset olemme niin itsekeskeisiä, ja sitten minä itse olenkin joukon vetäjänä.

No, minä olin siis edelleen sängyssäni, laulaen ja ylistäen Jumalaa. Sitten, tämän laulun aikana, ääneni muuttui. En ole kovinkaan kummoinen laulaja, siskoni todella lauloi sydämensä pohjasta, ja jostain syystä lauluääneni muuttui. En tiedä miten, joku voisi kutsua sitä kielillä laulamiseksi, mutta minä lauloin sängyllä maaten, ja seurasin siskoni laulua. Hän ei laulanut mitään tiettyä laulua, vaan vain mitä päähän sattui tulemaan, ja minun keuhkoni täyttyivät kuin ilmapallo. En pysty kuvaamaan sitä muuten kuin siten, ja minä aloin laulamaan ja ylistämään Jumalaa, mutta viimeinen sävel vain jatkui ja jatkui.

Se kuulosti siltä kuin Tarzan olisi ulvonut viidakossa. Tai kuin Barbara Streisand olisi venyttänyt viimeistä nuottia, se vain jatkui ja jatkui; vaikka tämän äänen rinnalla Barbara Streisand olisi kuulostanut jokeltavalta pikkuvauvalta. En ole laulaja, mutta ääni joka minusta tuli ulos vain jatkui ja jatkui pitkänä, tasaisena...äänenä.

Ääni vain jatkui jatkumistaan. Tarkoitan, kun se loppui, siskoni sanoi, "Vau!, Vau! Tuo kuulosti kauniilta, lähtikö se sinusta?"

Minä sanoin vain..." En tiedä mistä se ilma oikein tuli." Suuni vain avautui, ja minä ulvoin tämän musikaalisen sävelen Jumalalle **ylistyksellä**.

Muistan pyöritelleeni silmiäni samaan aikaan kun ääni tuli suustani ulos, koettaen tajuta sitä ja miettien milloin tämä ääni lakkaisi, ruumiini oli täysin hallitsemattomissa. Tämä sävel vain jatkui ja jatkui, sen on täytynyt jatkua kaksi tai kolme minuuttia, ilman että vedin välillä henkeä. En edes tiedä mistä sain sen ilman. Vielä tänä päivänäkin en pysty selittämään mistä sen ilman sain, laulun sävel vain jatkui ja jatkui.

Mieleni oli edelleen tietoinen siitä mitä tapahtui, mutta en voinut käsittää miksi se vain jatkui. Kun ilma loppui, siskoni vain hoki, "Vau, Vau! Mitä tuo oli?"

Ja sitten sain uuden annoksen ilmaa, ja taas aloin laulamaan tätä säveltä Kristukselle. En osaa selittää sitä. Suuni vain avautui taas toistamiseen kahdeksi, kolmeksi minuutiksi. Tein sen äänen uudestaan, sitten se häipyi.

No, joka tapauksessa, makasin siinä vuoteella eikä paljoakaan tapahtunut sillä hetkellä taistelussa, ja olin juuri lakannut laulamasta. Siskoni ja minä aloimme keskustelemaan siitä mitä oli tapahtunut aikaisemmin, sillä jostain syystä taistelu oli lakannut. Ja meidän siinä keskustellessamme, Saatana keihästi minua suoraan sydämen läpi, sängyn alta, samaan aikaan kun keskustelin siskoni kanssa. **Se moukka!**

Makasin vuoteellani, ja ilman varoitusta, en edes tuntenut hänen läsnäoloaan, hän keihästi minut sydämen läpi, ja tarkoitan suoraan sieluni ytimeen. Hän iski niin kovaa, että isku melkein lennätti fyysisen ruumiini alas vuoteelta puhelimen päälle, ja minä **HUUSIN!** keuhkojen täydeltä. Sanoin, "**VOI HYVÄ JUMALA!** Hän sai minut! Hän sai minut! Hän sai minut!!!" ja minä huusin ja ulvoin, "Se moukka sai minut, minulla oli suojaus poissa ja hän sai minut, hän sai minut!"

Tunsin kipua, mutta en fyysistä kipua, se oli hengellistä kipua. Muistan alkaneeni vajota kohti sellaista paikkaa, se...en pysty kuvaamaan sitä. En voi sanoa että se oli tyhjiö, sillä tämä tila, tai alue ei ollut samalla tasolla missä hengellistä taistelua oli käyty. Se oli...tunsin että se oli alempi taso, tai ulottuvuus. Tunsin vajoavani sinne. Vajotessani tunsin henkeni leijuvan alaspäin, sitten jostain syystä, henkeni pysähtyi. Katsoin ympärilleni ja näin, ja tunsin sellaisen tyhjyyden. Aistin tyhjän tilan joka ei liikkunut minnekään.

Siellä tuntui olevan seinät, mutta ne eivät oikeastaan olleet seinät. Muistan ojentaneeni käteni ja tunteneeni siellä olevan jotain, vaikkei siellä oikeastaan ollut mitään. Siellä oli jonkinlainen voima joka esti minua poistumasta tältä tietyltä alueelta. Pystyin huutamaan, mutta ääneni ei liikkunut minnekään. Kuten sanoin, ne eivät olleet seinät. Se oli kuin huone jossa oli seinät, ilman seiniä; se oli jonkinlainen helvetti. Siellä ei ollut mitään tulta. Ei..., pelkkä suljettu huone ilman seiniä, tuska ja kärsimys olivat yksinkertaisesti sanoinkuvaamattomat.

En tiedä onko joku toinen joskus kokenut....., Poissaoloa Jumalasta, sillä tässä paikassa, Jumalan Läsnäoloa ei yksinkertaisesti ollut. Ei ollut toivoa. Toivoa ei ollut olemassa tässä paikassa. Pysähdy, ja ajattele asiaa...., Ota hetki aikaa ja vain mieti..., paikka ilman toivoa, ne ovat vain sanoja, mutta yritä tuntea se. Yritä tuntea, ja aistia, sydämessäsi ja sielussasi, sellaista paikkaa. Sanon tämän tällä tavalla, informoidakseni ihmisiä, antaakseni heille käsityksen siitä minkälaista se oli.

Olin poissa tolaltani siellä alhaalla, aivan sekaisin. Huusin, karjuin, kynsin seiniä jotka eivät olleet seiniä, yrittäen päästä ulos. Muistan työntäneeni seiniä, mutta seinät työnsivät vastaan. Työntäminen ei aiheuttanut kipua, seinät vain olivat siinä, vaikka eivät olleetkaan siinä. Sitä on vaikea selittää, mutta ne olivat hyvin todelliset. Koko paikka tuntui imevän itseensä kaiken äänen. Voisi sanoa että se oli helvetti, vaikka se ei ollut helvetti. Voin vain

sanoa, että se oli henkimaailman alempi taso.

Mieti vakavasti sitä mitä sanon, sillä uskon sen olevan hyvin tärkeää. Älä aliarvioi näiden sanojen tärkeyttä. Olin paikassa jossa ei ollut ovia, ei mitään tietä ylös, eikä alaspäin, joka olisi johtanut jonnekin, ja olin yksin. Tarkoitan, **TOTAALISEN YKSIN**. Tarkoitan yksin yksinäisyyden äärimmäiseen rajaan asti. Olin yksin, kukaan ei voinut nähdä minua, kukaan ei voisi löytää minua, eikä kukaan tiennyt missä olin. Ja tämä kaikki ei edes riitä kuvaamaan sitä **kauhua**.

No, en ole varma tulevatko sanani tulemaan ymmärretyiksi. En tosiaan usko että ihmiset voivat ymmärtää muutoin kuin olemalla itse siellä, ja kuitenkin se on niin tärkeää. En tiedä miksi tuhlaan niin paljon aikaa tälle asialle. Mutta ehkä Pyhä Henki haluaa minun kertovan ihmisille. No, kuulkaa **SANOJANI**. Kukaan ei ikinä haluaisi joutua sinne alas. **TARCOITAN IKINÄ!** Sillä he eivät ehkä koskaan pääse pois...eikä ajalla ole mitään merkitystä siellä alhaalla. **TARCOITAN, EI MITÄÄN MERKITYSTÄ!** Kuulkaa näitä sanoja, ajalla ei ole mitään merkitystä, ei ole toivoa, siellä alhaalla ei ole Jumalaa.

En tiedä miten joku voisi päästä pois siitä paikasta. En nähnyt tulta. En nähnyt muuta kuin itseni, paikassa jossa on seinät, mutta ilman seiniä. Kuulkaa minua, Jumalan tähden! Kuulkaa mitä sanon, varokaa sielujenne puolesta, sillä se on ainut mikä ihmisellä on. Kun se on kadotettu, se on kadotettu, ja syvyys, tämä kuilu, tai helvetti, tai miksi sitä nyt kutsuisikaan, se on todellinen! Se todella on, kukaan ei haluaisi joutua siihen paikkaan. Kuulkaa minua, minä olen ollut siellä, kaikesta sydämestäni ja sielustani, toivon että ihmiset kuulevat.

Jos jollain on karvankin verran kristillisyyttä, tai uskoa, sitä täytyy rakentaa. Sillä se on heidän ainoa elämänlankansa. Sillä jos he menettävät sen kristillisyyden langan, he ovat hukassa. Jos heillä on karvaakaan, rihmaakaan uskoa Jumalaan, Pyhään Henkeen, heidän täytyy tarttua siihen, ja ottaa jalat alleen. Ehkä Jumala käyttää sitä rihmaa saadakseen heidät sieltä ulos, jos he löytävät itsensä sieltä, heidän täytyy päästä sieltä pois niin nopeasti kuin mahdollista. Uskoisin, että jos tässä paikassa on ovi, ja se sulkeutuu, he eivät pääse sieltä koskaan ulos.

En yritä pelotella ihmisiä. Haluan vain olla heille rehellinen sydämeni pohjasta. Toivon etten koskaan näe heidän putoavan tähän paikkaan. Sillä en tiedä miten he pääsisivät pois. Minulla ei ole aavistustakaan siitä, onko tämän kuilun alla toinen kuilu, mutta jos on, Jumala armahtakoon meitä kaikkia, Jumala meitä armahtakoon. Sillä se pieni kokemus jonka minä koin, en voi edes kuvata sitä. Jos tämän alla on toinen helvetti jossa on tulta ja tulikiveä, sydämeni vuotaa verta koko ihmiskunnan tähden. Sillä minä olen saanut kokea paikan jonne en tahtoisi kenenkään putoavan.

Takaisin tarinaan:

Olin siinä paikassa täysin mielipuolena, huutaen, karjuen, ja kynsien seiniä, jotka eivät olleet seinät, juosten ympyrää, ja edestakaisin, yrittäen hypätä, ja tehdä mitä tahansa päästäkseni ulos; itkien sieluani rikki, itkien äärimmäisyyksiin asti, pelkoni äärirajoille. Rukoilin Kristukselle, ja sanoin, "Kristus, olen maahan lyöty, palvelijasi on taas maassa. Ota minut pois tästä paikasta! Ota minut pois tästä paikasta! Kristus, ota minut pois tästä

paikasta! Olen maassa!"

Ja minä **huusin**. En tajua miksi naapurit eivät kutsuneet poliisia? En tiennyt osaavani huutaa niin. Minulla ei ole aavistustakaan siitä mitä siskoni ajatteli kuunnellessaan tätä kaikkea puhelimessa. En edes tiedä kuuliko hän minua. Talon seinät ja ikkunat tärisivät huudoistani. Tunsin voiman, ja helpotuksen, kun Kristus veti minut pois. Tunsin nousevani. Tunsin jälleen Jumalan Läsnäolon. Minut palautettiin takaisin korkeammalle henkitasolle, tai Henkimaailmaan.

En tiedä voivatko nämä sanat kuvata tunnettani. Koettakaa nähdä, avoimin mielin, ja kuunnella mitä kerron. Ehkä Pyhä Henki voi asettaa muitakin sinne minun sanojeni kautta, ja auttaa heitä tuntemaan tuskan ja kärsimyksen, todistaakseen siitä mitä minulle tapahtui tässä Henki Maailmassa.

Muistakaa, fyysinen ruumiini makasi edelleen vuoteessa itkien ja laulaen, siskoni oli edelleen puhelimessa.

Sitten Kristus sanoi minulle, *"Ray, maailmanloppu on tulossa. Se on hyvin, hyvin, hyvin lähellä. Minä olen kokoamassa uutta armeijaa, ja olen valinnut sinut. Aion antaa sinulle kypärän. Aion antaa sinulle kilven. Aion antaa sinulle keihään."*

Ja Hän sanoi muutakin, Kristus sanoi, tai antoi joko ymmärtää, tai sanoi, että Hänellä oli aina ollut armeija, läpi aikakausien, mutta minä sain sellaisen vaikutelman, että hän oli kokoamassa uutta armeijaa. En ole tästä aivan varma, mutta Hän oli valitsemassa ihmisiä taistelemaan puolestaan.

Kristus sanoi minulle, *"Sinä tulet käymään taistelua minun puolestani."* Hän sanoi, *"Sinä tulet olemaan eturivistössä, ja sinä tulet taistelemaan minun puolestani."*

Näin näyn monista sotureista syöksymässä taistelutantereeseen poikki jonkinlaisten pilvien sisään. Näin savua, ja me juoksimme ja huusimme, aivan niin kuin elokuvissa. Mutta en nähnyt vihollista. Näin ainoastaan taistelun meidän puoleltamme, ja minä sanoin, "Menkää ja tehkää se," ja minä olin eturivissä. Voin vieläkin nähdä heidät mielessäni, kuin se olisi tapahtunut hetki sitten. Näin tämän taistelun, ja se oli vähän niin kuin vanhoilta Rooman ajoilta, hyökkäävine sotilaineen, kypärät päässä, kantaen keihäitään ja kilpiään. Minä hoin, "Hyökätkää, Hyökätkää," tai jotain vastaavaa. "Menkää sinne, menkää sinne, tehkää sitä ja tehkää tätä."

En tiedä onko näin, vai onko se omaa egoani, tai ylpeyttä; mutta minulla oli jonkinlainen valtuutus. Minun valvonnassani oli joitakin ihmisiä, tai sotilaita. En tiedä mitä termiä pitäisi käyttää. Minä annoin käskyjä; "Tehkää niin ja tehkää näin." Se tuntui oudolta, sillä siinä minä olin, tässä Henkimaailmassa, ja Jumala näytti minulle toista Maailmaa. Minä siis olin henkimaailmassa ja katsoin sisään toiseen maailmaan. Minä katselin näkyä näyssä.

Ja sitten Kristus näytti minulle Itsensä riippumassa Ristillä. Pystyin ainoastaan näkemään Hänen Kasvonsa, Olkapäänsä, ja sen kärsimyksen jonka Hän tunsi.

Hän sanoi, *"Ray, se minkä sinä koit tänä yönä oli vain aavistus, ripaus siitä minkä minä koin Ristillä."* Sitten tunsin Hänen Kärsimyksensä sekunnin tai kahden ajan. Hän antoi

minulle pienen tunteen siitä mitä Hän tunsi.

Hän sanoi, *"Se oli pieni siemaus siitä minkä Minä koin."*

Sydämeni kurottui Häntä kohti. "Miten Hän saattoi tehdä sen, miten Hän voi tehdä sen meidän vuoksemme." Minä yksinkertaisesti murrein ja aloin itkemään, sillä en voinut kestää sitä, tarkoitan...aloin itkemään koska en ollut oikeastaan käsittänyt mitä Kristus oli käynyt läpi.

Hän ei koskaan oikeastaan kertonut, Raamatussa, ainakaan minulle, mitä Hän koki tai tunsi Ristillä. Hän sanoi muutaman sanan, "Jumalani, Jumalani, miksi hylkäsit minut," muutaman sellaisen asian Hän sanoi. Nyt minulla on käsitys siitä mitä Hän tunsi ja koki. Voi veljet, onpa tosiaan! Se oli silkkaa kauhua, mutta Hän teki sen meidän puolestamme. Toivon että kuka hyvänsä tämän päiväkirjan lukeekaan, muistaisi tämän. Se minkä minä koin, ei ollut mitään, mitään, ei yhtään mitään, verrattuna siihen mitä Jeesus Kristus koki.

Seuraavaksi näin kuvan neljästä apostolista, ja Kristus sanoi, *"Ray, näetkö nämä neljä apostolia, he kokivat saman minkä sinä. He eivät olleet suuria. He olivat vain ihmisiä, niin kuin sinä. Heissä ei ollut mitään erikoista, lukuun ottamatta heidän uskoansa. He olivat ihmisiä jotka tunsivat kipua, kaipuuta, himoa, nälkää, ja olivat kymmissään kun oli kylmä. He olivat vain tavallisia ihmisiä jotka seurasivat Minua, ja noudattivat Minun Käskyjäni. He kokivat saman minkä sinäkin."*

Sitten tunsin hiukan heidän kärsimyksestään. Nyt, puhuessani Kristuksen kanssa, kun en enää nähnyt enempää näkyjä, minä sanoin, "Kristus, minä en ole arvollinen, en ole taistelija, en ole soturi enkä sotilas. Minulla ei ole tarpeeksi uskoa tehdäkseni sitä. Sinä olet erehtynyt, Sinä olet erehtynyt PAHAN KERRAN. Minulla on vaikeuksia selviytyä päivästä toiseen. Pyydät mahdottomia." Kristus oli hiljaa, eikä sanonut sanaakaan...

Hänen hiljaisuutensa sai minut tuntemaan itseni niin syylliseksi, että huomasin sanovani, "Okei, yritetään. Minä yritän. Teen parhaani, mutta sen enempää en voi tehdä. Olen syntinen, ja niin heikko, ja sinä pyydät minua tekemään mahdottomia, tämä on minulle aivan äärimmäistä. Mutta jos minä kompastun, sinun on parasta olla paikalla nostamassa minut ylös, sillä minä tulen kompastumaan. Sanon sen toistamiseen, sinun on parasta nostaa minut ylös, mutta pyydän, älä anna minulle enempää kuin voin kantaa. **MINÄ PYYDÄN!** Pysyn rinnallasi loppuun asti, mutta jos kaadun tai loukkaannun, ole kiltti ja ole paikalla, sillä minä olen äärimmäisen heikko ihminen. Minä yritän tehdä itseni vahvaksi, ja tehdä parhaani, mutta muista mitä sanoin. Sillä minä tunnen itseni, minä tunnen Raymondin." Sitten näky päättyi.

Sen perusteella minkä saatoin muistaa, siskoni lauloi ja ylisti edelleen, ja tässä vaiheessa minä olin täysin ja totaalisen uuvuksissa, sodankäynnin johdosta. En voinut enää puhua, ruumiini oli aivan loppuun ajettu. T-paitani oli litimärkä.

Sanoin siskolleni Christinalle, "En jaksa enää, minun täytyy saada nukkua, olen fyysisesti lopussa."

Hän sanoi, "Ei Ray, älä sulje luuria! Ole kiltti äläkä sulje luuria! Yritä sinnitellä!"

Sanoin, "Ei Christina, minä pärjään, minä pärjään."

" Ei Ray, älä!" Hän sanoi.

"Kyllä minä pärjään, luota minuun," minä sanoin.

Joten hän sanoi, "Okei," ja sulki luurin.

Minä nukahdin, sitten Saatana hyökkäsi vielä kerran nukkuessani. Hän tuli unessa, ja tässä unessa olin alakerrassa Poikani makuuhuoneessa. Tällä kertaa olin Poikani makuuhuoneen katossa katsoen alas, ja näin Poikani kuoleman. Tunsin...en nähnyt häntä, se oli päiväsaikaan, ja hänen vuoteensa oli pedattu, mutta talo kylpi kiukussa hänen kuolemansa johdosta. Häntä ei enää ollut, hän oli poissa. Minä itkin ja itkin, ja sydämeni itki. Sanoin itselleni, "Mihin olen oikein pääni työntänyt? Mitä minä oikein teen?" ja minä itkin, ja sitten heräsin.

Se oli ensimmäinen taisteluni Saatanan kanssa, Kristuksen seisoessa rinnallani. Voin edelleenkin tuntea jännityksen, sillä en pysty pitämään sanojani järjestyksessä. Nyt tiedän mitä sanat, "Hengellinen Sodankäynti," tarkoittavat. En ota kevyesti näitä sanoja, siitä lähtien olen viettänyt paljon aikaa rukoillen ja itkien. Tunnen itseni niin vihreäksi, riittämättömäksi, ja epävarmaksi. Uskoani koetellaan jatkuvasti, aina siitä lähtien kun sinä torstai-aamuna ensimmäisen kerran rukoilin erityisen naispuolisen ystäväni puolesta.

Profetia Diablo-vuorella.

2 Joulukuuta, 1990,

Kello on 6:28 aamulla, 10 Huhtikuuta, 1993, huomenna on Pääsiäissunnuntai, ja minä aion nyt dokumentoida niistä tapahtumista, jotka tapahtuivat 2 Joulukuuta 1990. (Luulin tallentaneeni ne nauhalle, mutta en tunnu löytävän nauhaa. Joten yritän muistaa kaiken niin hyvin kuin voin)

Olin unessa ja Herra herätti minut ja sanoi, *"Tahdon sinun menevän Mt. Diablolle. Tahdon sinun vihkivän vuoren öljyllä. Siellä on oleva viisitoista tuhatta Enkeliä paikan päällä, eikä sinun pidä pelätä, sillä Minä tarvitsen todistajia. Kuuluta siitä sinkkujen ryhmälle perjantai iltana."*

Olin menossa siskoni kanssa Four Square-kirkkoon, jossa oli sinkkujen ryhmä perjantai-iltana. Joten kerroin sisarelleni Profetiasta; ja seuraavana perjantai-iltana tilaisuus puhua ilmaantui.

Kerroin Profetiasta kirkon sinkkujen ryhmälle.

Mutta Herra oli sanonut, *"Älä kerro heille koko tarinaa. Kerro heille että tahdon ihmisten menevän vuorelle, ja rukoilevan, ja että siellä tulee olemaan viisitoista tuhatta Enkeliä. Siinä kaikki. Sinua tullaan suojelemaan ja johdattamaan Mt. Diablolle Enkelien toimesta, äläkä kerro enempää yksityiskohtia ennen kuin saavutte sinne."*

Yksityiskohdat olivat, että Hän aikoi ottaa Diablo-vuoren paholaiselta pois. Että paholaisella oli yhdeksän paikkaa maan päällä joita hänellä oli lupa käyttää, tai hän oli käyttänyt niitä tuhansien vuosien ajan. Paikat olivat, luullakseni, korkeita paikkoja. En

oikeastaan tiedä, mutta Saatana johti toimintaansa sieltä käsin. Luulisin, että Mt. Diablo oli yksi noista paikoista.

Hän sanoi, *"Älä huolehdi siitä kuka lähtee. Sillä Minä tiedän täsmälleen ketkä siellä tulevat olemaan." Älä huoli siitä lähteekö yksi, kaksi, tai sata ihmistä mukaasi." Minä tarvitsen todistajia todistamaan mitä Minä aion tehdä."*

Hän aikoi häätää paholaisen tältä vuorelta. No, tämä vuori sijaitsee Contra Costan piirikunnassa, Kaliforniassa, San Franciscon itäpuolella.

Eräs kristitty ystäväni ja minä havaitsimme vuonna 1992 Mt. Diablon huipulla muistokilven, jonka mukaan intiaaneilla oli ollut tapana palvoa ja uhrata siellä niin kauas kuin viisituhatta vuotta ajassa taaksepäin. Vuoreen on aina liitetty jonkinlaisia pahuuden mielikuvia. Olen siinä käsityksessä, että eräs 1800-luvulla elänyt pappi näki paholaisen kiven päällä, ollessaan siellä rukoilemassa, ja aina siitä lähtien sitä on kutsuttu Mt. Diablocksi (Paholaisen Vuori). En ole ihan varma kaikesta historiaan liittyvästä, mutta minä annoin Profetiani sinkkujen ryhmälle ja sanoin, että me lähtisimme sinne seuraavana sunnuntaina, ja että jos joku haluaisi tulla meitä vastaan kirkon parkkipaikalle.

Kysyin Herralta, "Missä kohtaa tätä vuotta me vihimme sen?"

Hän sanoi, *"En aio kertoa sitä sinulle. Se henkilö, joka hoitaa kirkon äänilaitteistoa, henkilö jonka kanssa keskustelit Mt.Diablosta useita viikkoja sitten, tietää täsmälleen missä kohtaa vuori pitää vihkiä. Ja vihki maa missä tahansa hän sinua käskeekään."*

Näihin aikoihin kirkkoon kuuluvat ihmiset alkoivat haukkua minua monella tapaa. He alkoivat katsoa minua niin kuin olisin hullu. Heidän mielestään minä aloin muuttumaan omituiseksi. Aloin saamaan puheluja kirkkoon kuuluvilta ihmisiltä, jotka käskivät minun sulkea suuni, ja sanoivat, että joutuisin nuhteluun, ja että minun pitäisi pitää suuni kiinni kaikista näistä jutuista. Se mikä oli niin hassua, oli että tämä oli olevinaan vakaa Karismaattinen Four Square-kirkko. Sain kaikenlaisia haukkumisia ystäviltä, mutta minä en välittänyt, vaan tein vain minkä Herra käski.

Kaksi päivää myöhemmin, sunnuntaina, joulukuun 2, 1990, minä ja siskoni lähdimme kirkkoon, yhtään tietämättä kuka olisi paikalla, vai olisiko kukaan. Herra sanoi, *"Siellä tulee olemaan musiikkia. Se tulee olemaan Ylistyksen Päivä Taivaissa ja Maan päällä. Minä aion voittaa takaisin ne yhdeksän paikkaa maan päällä, joita Saatana pitää hallussaan, ja on käyttänyt tuhansien vuosien ajan. Ihmisiä tulee parantumaan tänä Päivänä, ja kaikkialla maailmassa tulee tapahtumaan ihmeitä, ja minä tarvitsen todistajia tätä tapahtumaa varten."*

Joten minä ja siskoni ajoimme kirkolle tietämättä oikeastaan jos me lähtisimme, tai jos äänimies lähtisi. En ollut puhunut hänen kanssaan moneen viikkoon, emmekä tienneet missä tämä tietty paikka oli jonka Herra tahtoi voideltavan, sillä tämä nuori mies oli ainoa joka tiesi. Minua pelotti puhua hänelle asiasta, johtuen kaikesta hälinästä jonka Mt. Diablon rukousmatka oli aiheuttanut. Tiesin että kirkkomme sisäpiirin sinkkujen parissa oli paljon puhetta siitä mitä me tekisimme Mt. Diablolla. Minulle tuli mieleen, että äänimies oli saattanut kuulla kaiken hälinän Mt. Diablosta, eikä ilmaantuisikaan. Kuitenkin, minun ja

siskoni saapuessa kirkolle, hän ei ainoastaan tiennyt minne me olimme menossa, vaan oli jopa piirtänyt kartan, ja teettänyt kopioita jokaiselle, joka tahtoi lähteä mukaan.

Minä soitin muutamille ihmisille ennen sunnuntain retkeä, mutta kukaan ei vaikuttanut olevan kiinnostunut lähtemään vuorelle. Joten siskoni sanoi, "Ehkä siellä ei tule olemaan muita kuin sinä ja minä." Niin me odottelimme, ja ihmisiä alkoi ilmaantumaan, meitä oli loppujen lopuksi kymmenen henkeä, viisi miestä ja viisi naista. Siellä oli luullakseni viisi eri kirkkoa edustettuna.

Herra sanoi, "Siellä tulee olemaan musiikkia."

Mutta kaikista mukana olleista yhdeksästä ihmisestä, kenelläkään ei ollut mitään mikä olisi edustanut minkäänlaista musiikkia. Siellä oli vain yhdeksän henkeä aluksi, joten me odottelimme niin kauan kuin voimme, ja lähdimme sitten lopuksi pitkän autokaravaanin viimeisinä. Ajaessamme ulos kirkon parkkipaikalta, näimme Dougin sinkkujen ryhmästä. Siskoni sanoi, "Pysäytä auto! Tuolla on Doug." Joten me käännyimme ja palasimme kirkon parkkipaikalle.

Me ajoimme Dougin pakettiauton viereen ja hän lähestyi meitä. Hän kysyi, joko kaikki olivat lähteneet vuorelle. Me sanoimme, "Kyllä," ja että me olimme palanneet takaisin hänen takiaan. Hän kysyi jos hän voisi tulla meidän kanssamme. Me sanoimme, "Kyllä." Sitten hän kysyi jos sopi että hän ottaisi mukaan kitaransa, sillä hänen pakettiautonsa ovi ei mennyt lukkoon ja hän ajatteli, että joku voisi varastaa sen. Minä ja siskoni vain katsoimme toisiamme, sillä me tiesimme, että Herra oli sanonut, että siellä tulisi olemaan musiikkia. Me hymyilimme toisillemme ja sanoimme, "No, totta kai." Tiesin, että siskoni oli iloinen, sillä kaikki tapahtui aivan kuten Herra oli sanonut; jopa musiikin suhteen, ja kaikki tämä tapahtui aivan silmiemme edessä.

Niin me kiirehdimme saavuttaaksemme muut jotka olivat jo lähteneet. Me pääsimme kaikki perille samaan aikaan, ja äänimies johti kaikki kymmenen eräälle vuoripolulle. Muistan yhden nuoren naisen, joka valitti koko matkan ylös huipulle. Hän hoki, ettei ottaisi enää askeltakaan. Hän ei tahtonut jatkaa edemmäs, ja valitti yhdestä sun toisesta asiasta, ja hän vain jatkoi ja jatkoi valitustaan. Hän nosti sellaisen metelin kohteen etäisyydestä, että melkein sai puhuttua äänimiehen ympäri pysähtymään ja vihkimään minkä tahansa muun paikan vuorelta, kuin sen minkä Herra oli valinnut.

Minä käskin äänimiestä menemään minne tahansa Herra käski hänen mennä, vaikka mikä olisi, vaikka se olisi ylempänä polun varrella. Tilanne tämän nuoren naisen kohdalla meni niin pahaksi, hänen valittaessaan, mököttäessään ja metelöidessään, että yksi muista naisista pysähtyi, ja jatkoi kävelyä hitaasti hänen seurassaan, meidän muiden jatkaessa eteenpäin. Hän valitti, koska alun perin äänimies oli sanonut, että matkaa olisi vain neljännesosa mailia ylös selvästi merkittyä polkua, ja se osoittautuikin noin kahdeksi mailiksi, ylös pitkin vuoripolkua.

Matkalla ylöspäin jotkut meistä lauloivat lauluja, ylistäen ja kiittäen Herraa kävellessämme. No, me saavuimme perille, ja minä kerroin heille mitä Herra oli sanonut Enkeleistä, ja me kaikki annoimme jonkinlaisen lausunnon siitä miksi me olimme lähteneet vuorelle. Sitten kerroin heille ne syyt miksi Herra oli halunnut meidät sinne. Että Hän aikoi vaatia takaisin

tämän vuoren. Että kaikkialla maailmassa tulisi olemaan merkkejä ja ihmeitä tänä päivänä.

Selitin kuinka Herra oli sanonut, *"Osta pullo oliiviöljyä, äläkä riko sinettiä ennen vuoren vihkimistä. Öljy tulee kaataa maahan suuren Ristin muotoon, osoittamaan äänimiehen käskemään suuntaan. Hän tietää mihin kohtaan öljy pitää kaataa maahan ja mihin suuntaan."*

Joten minä kysyin äänimieheltä, "Mihin sinä haluat sen kaadettavan?" Ja hän sanoi, "Luulisin, että sen pitäisi olla noin päin, osoittamassa tuohon suuntaan."

Joten rukoiltuamme, ja voideltuamme toistemme otsat Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, minä otin öljypullon ja kaadoin loput maahan suuren Ristin muotoon, siihen suuntaan kuin äänimies tahtoi.

Sitten Herra sanoi, "Käännä pullo ylösalaisin Ristin päädyn päälle, ja jätä se maahan ylösalaisin, ja anna kaiken öljyn imeytyä maahan."

Joten minä tein niin, ja me aloimme laulaa lauluja. Sitten äänimies sanoi, "Luullakseni meidän pitäisi mennä penkereen reunalle, ja katsoa länteen päin ja taputtaa käsiä yhteen, sillä paholainen ei pidä äänestä joka syntyy, kun käsiä taputetaan yhteen. Niinpä me kaikki kymmenen siirryimme penkereen reunalle ja aloimme taputtaa, katsoen laaksoon päin, ja me taputimme ja hurrasimme ja vihelsimme. Sitten yksi nuorista naisista sanoi, että Herra antaisi meille kaikille sen, mitä sydämemme halajaa.

Me seisoimme siinä, taputtaen ilmaan, ja siskoni alkoi huutaa ja kiljua meidän katsoessamme taivaalle. Hän sanoi, että taivaalla oli sateenkaari. Tämä tapahtui noin kello kahdelta sunnuntai iltapäivällä, 2 päivä Joulukuuta, 1990. Muistan, etten nähnyt mitään muuta kuin tummia pilviä taivaalla. Ei ollut satanut, mutta läntisellä taivaalla oli tummien pilvien rykelmä. Mutta kun siskoni alkoi huutaa ja hyppiä ylös alas, kaikki innostuivat ja alkoivat katsoa taivaalle.

Jostain tyhjästä ilmaantui pieni sateenkaari. Se ei ollut kokonainen sateenkaari, vaan vain pieni sateenkaari. Kaikki katsoivat, ja katsoivat, mutta kukaan muu ei nähnyt sitä, paitsi hän. Sitten joku muukin näki sen. Sitten vähän ajan päästä kaikki näkivät sen. Ja kaikki riemastuivat sen näkemisestä, me huusimme ja kiljuimme ja ylistimme Herraa. Jostakin ilmaantui toinen pieni sateenkaari, ja silloin me kaikki aloimme todenteolla kiljumaan ja huutamaan ja hyppimään. Me näimme tosiaan ihmeitä taivaalla. Sitten ilmaantui kolmas. Kaiken kaikkiaan pieniä sateenkaaria oli kolme kappaletta, lähellä muutamia pilviä, meidän katsellessa suurempien tummien pilvien siirtymistä poispäin, kohti etelää. Nämä kolme pientä sateenkaarta säilyivät paikoillaan läntisellä taivaalla auringon suuntaan.

Me kaikki kymmenen riehaannuimme täysin tästä jutusta. Se oli vain niin uskomatonta. Kukaan meistä ei yksinkertaisesti voinut uskoa sitä mitä tapahtui, katsellessamme Ristin osoittamaan suuntaan, länteen päin, penkereen reunaan kohti. Se iltapäivä Mt. Diablolla oli mieletön ja täyttymyksellinen iltapäivä. Me olimme kaikki innoissamme, sillä me näimme ihmeen, ja Doug, joka oli tuonut kitaran mukanaan, oli myöskin sattunut ottamaan mukaansa kameran. Joten hän otti kuvan yhdestä pienestä sateenkaaresta. Tästä saimme todisteen ettemme olleet keksineet koko juttua ja vahvistuksen tapahtuneelle. Me otimme

myöskin kuvia meistä kaikista vuorella. Se oli hämmästyttävä iltapäivä.

Herra sanoi minulle, *"Minä tarvitsin todistajia, ja olen ylpeä tästä pienestä joukosta joka saapui tänne. Olette olleet tottelevaisia. Minä rakastan teitä. Olette koskettaneet sydäntäni. Tarvitsin todistajia todistamaan pahalaisen joukkojen häätämistä Mt. Diablolta. Sama asia tulee tapahtumaan kaikkialla maailmassa, kaikissa yhdeksässä paikassa. Joulukuun 2, 1990, on alku Suurelle Sodalle Taivaassa ja Maan päällä. Lopun alku on käsillä. Nyt Saatana on ilmojen pahalainen. Sillä hänellä ei enää ole paikkaa mihin päänsä laskisi."*

Muistan, että kun me kymmenen kävelimme takaisin autoillemme, ympärillämme oli uudenlainen ilmapiiri. Olimme kaikki iloisia ja onnellisia, mutta hiljaisia, sillä tiesimme mitä olimme nähneet ja kokeneet. Me emme oikeastaan tienneet mitä tarkoitti sanonta, "Katsokaa taivaalle." Ja vielä nyt, vuosien jälkeen, en oikeastaan vieläkään tiedä.

En edes tiennyt, että pahalaisella oli yhdeksän alueellista työasemaa maan päällä. Noin kuusi kuukautta myöhemmin eräs Mt. Diablolla mukana olleista nuorista naisista, löysi artikkelin kristillisestä aikakauslehdessä, jossa kerrottiin ryhmästä kristittyjä, jotka matkasivat Australian pensaikkoseudulle viikimään suurta pahalaisen kalliota. Se tehtiin viikkoja myöhemmin siitä kun me vihimme Mt. Diablon. Tämä artikkeli antoi meille uuden vahvistuksen siitä, että Herra oli puhunut totta. Se tapahtui tosin viikkoja myöhemmin, mutta heiltä kesti jonkun aikaa päästä tämän kallion luo.

Siinä oli vahvistuksista vain kaksi. Kuulimme myös radion uutisista, että valtamerien vuorovedet olivat epätavallisen korkealla sinä päivänä, eikä syytä tiedetty. Radiouutisissa oli myös ilmoituksia siitä, että ihmiset näkivät outoja valoja yötaivaalla noin viikon verran. Olin jopa niin onnekas, että satuin näkemään yhden näistä valoista taivaalla.

Kerroimme tästä kokemuksesta yhdelle pastorille, mutta hän ei koskaan kommentoinut asiaa. En ole koskaan sen jälkeen kertonut siitä toisille pastoreille, mutta he katsovat minua kuin olisin hullu. Mutta me kymmenen, jotka lähdimme vuorelle sinä iltapäivänä tiedämme: "Että jotakin tapahtui."

Mutta Herra vain hoki minulle, *"Katso taivaalle. Katso taivaalle."*

Näihin aikoihin aloin todella kokemaan vahvaa painostusta protestanttisen Four Square-kirkon suunnalta, jossa kävin. Minulle näytettiin asioita joita en ollut nähnyt koskaan aiemmin, ja pohjimmiltaan se mitä pastori minulle hoki oli, "Älä välitä siitä mitä näet tai kuulet; sinä puhut demonien kanssa. Kuuntele ainoastaan minua, sillä minä olen sinun hengellinen auktoriteettisi." Kuulosti siltä kuin hän olisi hokenut, "Kuuntele vain minua, älä kuuntele Jumalaa, "niin minä sen koin. "Kuuntele meitä, sillä me tiedämme mikä sinulle on parasta."

Tämä vuoren rukousretki tapahtui sunnuntaina, Joulukuun 2, 1990, kirkon jälkeen. Sitten seuraavana aamuna, Joulukuun 3, 1990, yhdeksältä aamulla, minä nukuin ja minut herätettiin, ja seuraavaksi huomaa, että suuni alkaa puhua outoja kieliä. Antakaapas kun selitän yhden asian, tässä vaiheessa elämäänsä tämä kaveri, ei uskonut kielilläpuhumiseen, rukouskieleen, tai miksi tahansa sitä nyt halutaankaan kutsua. Muistan

yhden pastorin käskeneen minun pyytää kielilläpuhumisen lahjaa, sillä se voisi auttaa minua siinä mitä minulle nyt sitten olikaan tapahtumassa, kuukausia, ennen kuin sain kielilläpuhumisen lahjan.

Kerroin hänelle, etten uskonut siihen ja etten tarvinnut sitä. Mutta hän sanoi, että minä tarvitsin sitä, ja käski äänittämään kaiken nauhalle, sillä muuten unohtaisin. Ja nyt, kello yhdeksältä aamulla, 3 Joulukuuta 1990, suuni alkoi päästellä kaikenlaisia omituisia ääniä. En koskaan pyytänyt sitä. En koskaan rukoillut sitä. En edes uskonut siihen, ja seuraavan kuuden tunnin ajan, minä vain aloin puhumaan vierailia kielillä. Minä nauhoitin sen, sillä tämä pastori oli käskenyt minun pitää päiväkirjaa, joten säilytin taskunauhuria sänkyni vieressä, sillä niin paljon asioita tapahtui, ja niin nopeaan tahtiin, etten tiennyt mitä seuraavaksi odottaa.

Herra yksinkertaisesti herätti minut, ja minä aloin puhumaan kielillä kahden tunnin ajan. Sitten Hän antoi minun nukkua kahden tunnin ajan, sitten Hän herätti minut, ja minä puhuin toiset kaksi tuntia. Sitten Hän antoi minun nukkua kaksi tuntia. Sitten Hän herätti minut, ja minä puhuin taas kaksi tuntia. Tätä jatkui kolmen päivän ajan. En mennyt töihin. En noussut sängystä, muuta kuin käydäkseni wc:ssä. En edes muista söinkö. Mutta kolmen päivän ajan minä puhuin kaikenmaailman kieliä. En edes muista kuinka monta kieltä niitä oli.

Mutta minä dokumentoin osan niistä Profetioista, jotka minulle annettiin sinä päivänä. Tämä koko juttu oli eriskummallinen, mutta totta. Kristityn vaellukseni otti uuden askeleen suuntaan, johon en halunnut kulkea. En ymmärrä kielilläpuhumista. Tiedän, että toisinaan se kohottaa henkisesti, kun vihollinen lyö minut maahan. Tämä kaikki on aivan suunnatonta, mutta nykyään huomaan rukoilevani kielillä tunteitolkulla. Rukoilen enemmän kielillä kuin englanniksi. Kai minun henkeni tietää mitä tarvitsen. En koskaan ollutkaan kovin hyvä rukoilemaan.

Sitten kirkon suunnalta tuleva painostus lisääntyi profetioiden ja näkyjen ja sen kaltaisten asioiden takia.

Silloin Herra sanoi minulle, *"Kirjoita ja postita eteenpäin kopioita tästä Profetiasta."*

Tämän pyynnön jälkeen tilanne alkoi käydä todella kuumaksi minun ja Four Square-kirkon välillä. Sillä minä tein sen, ja postitin ne sinne minne Hän pyysi.

Varsinaiset Profetiat kielillä alkoivat Joulukuun 3, 1990, päivän sen jälkeen, kun olimme käyneet Mt. Diablolla, viiden naisen ja neljän muun miehen seurassa, ollaksemme todistamassa, ja näkemässä kolmen pienen sateenkaaren ihmettä.

Itse henkilökohtaisesti tiedän mikä totuus on. Näin on omalla kohdallani, mutta muiden täytyy päättää itse. En tiedä koska tämä kaikki loppuu. Muistan erään pastorin kertoneen minulle, että toisinaan sitä jatkuu kahden tai kolmen päivän ajan, kenties viikon verran, mutta tätä on jatkunut kolmen vuoden ajan, ja Saatanan hyökkäykset, näyt, profetiat, ja kaikenlaiset henkilökohtaiset ihmeet tuntuvat vain jatkuvan loputtomiin.

Muistan kuinka kesällä 1992, kun profetioita tuli kahdesta neljään päivässä, hengellinen sodankäynti oli niin kiivasta, että löysin itseni jatkuvasti rukoilemasta demonien

hyökkäysten johdosta. Minulla oli tapana sinetöidä taloni joka ilta valtaistuimen suojalla, joka oli liotettu Jeesuksen Veressä. Ja minä rukoilin Herralle, että Hän peittäisi seinät ja katon Jeesuksen Verellä. Näihin aikoihin olin vuokrannut huoneen John nimiselle miehelle. Yhtenä tiettynä viikkona me menimme keskiviikon jumalanpalvelukseen. Kirkon jälkeen John, minun rukousparini ja minä poikkesimme yhteen ravintolaan syömään, ja John alkoi kertoa meille, että hänellä oli ollut vaikeuksia nukkua viimeisten kolmen päivän aikana. Hän sanoi, että hän pelkäsi, että minä suuttuisin hänelle. Hän kertoi näkevänsä seinistä ja huoneessa olevasta uudesta matosta tihkuvan Verta. Hän otti pyyhkeitä ja yritti kuivata pois Veren, muttei pystynyt, sillä se täytti koko huoneen. Hänen täytyi mennä ulos ja odotella tuntikausia aamuun asti, sillä häntä pelotti ja hän ajatteli, että minä pistäisin hänet maksamaan uudelle matolle sattuneet vahingot, mutta aamulla Veri oli kadonnut.

Muistan katsoneeni rukouspariani ja ajatelleeni yöllisiä avausrukouksiani ja ilmeen perusteella tiesin hänen ajattelevan samaa. Myöhemmin John kertoi minulle kokeneensa muitakin hengellisiä asioita menneisyydessään, eräs niistä sattui kerran, kun hänen vaimonsa oli melkein kuolla. Minä olin hämmästynyt, sillä tämä oli ensimmäinen kerta kun olin koskaan kuullut kenenkään näkevän tämän tyyppistä rukousta ilmaantuvan suoraan silmiensä eteen.

Esimerkkejä muista asioista mitä on tapahtunut:

1. Olin auto-onnettomuudessa, jossa autooni törmättiin suoraan sivusta, eikä autolleni tapahtunut mitään.
2. Rukoilin vesilähdettä, ja viikkoa myöhemmin, varoittamatta, maa tärisi ja vettä tulvi takapihalleni jostain tuntemattomasta vesilähteestä, kesällä osavaltionlaajuisen kuivuuden aikana, ja vesiyhtiön tutkiessa sitä, he totesivat, että se ei ollut heidän vettä.
3. Rahaa on ilmaantunut oikeaan aikaan, oikeaan paikkaan.
4. Ihmiset ovat auttaneet välineiden ja tiedon avulla.
5. Postin työntekijät ovat maksaneet Profetioiden postituksen postimaksun, ja vielä paljon muita asioita on tapahtunut, joita en nauhoita, joita en pysty selittämään.

Kirkon johtajien taholta on tullut hyökkäyksiä, kuten myös vanhojen ystävien, jopa perheenjäsenten taholta. Olen kulkenut yksin, ja tuntenut olevani yksin, vaikkakin monet ihmiset ovat rukoilleet puolestani, jopa minulle tuntemattomat ihmiset, tämä kaikki tuntuu minusta hyvin kummalliselta.

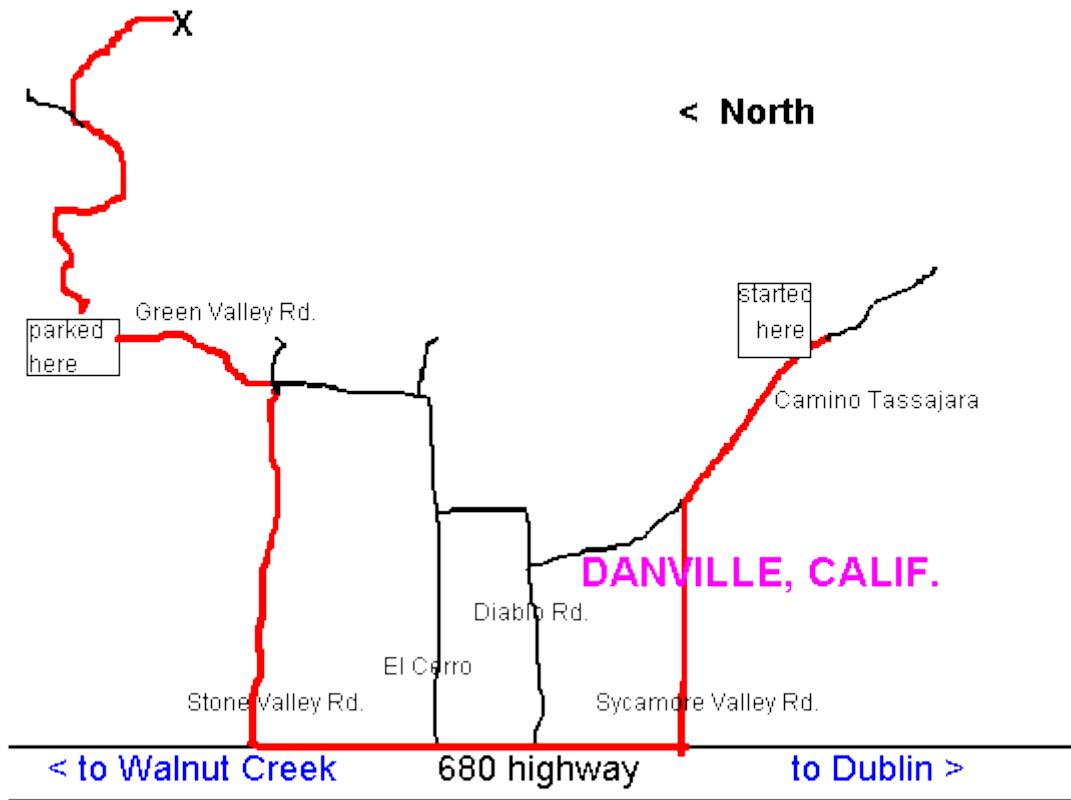
Lisähuomautus: Niistä kymmenestä ihmisestä, jotka lähtivät vuorelle mukaan, viisi on sanoutunut minusta irti, johtuen Kirkon taholta tulleesta vainosta ja Kirkon suhtautumisesta Profetioihin.

Sillä johtava pastori alkoi itse asiassa valehdella, kertoen minusta asioita, jotka eivät olleet totta, nimeäni mainitsematta. Yhtenä sunnuntaina avustavat pastorit ympäröivät minut, ja sanoivat minulle, etteivät päästäisi minua kirkkoon, ellen alistuisi johtavan pastorin auktoriteetille **ja pitäisi suutani kiinni**. Johtava pastori yritti jopa kerran saada minut pidätetyksi erään kirkon jäsenen kotona.

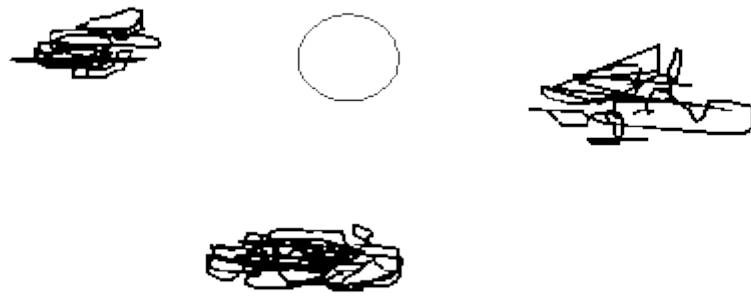
Tämä on tarinani. Lukekaa Profetiat, Harkitkaa ja Arvioikaa, ja Rukoilkaa ja Rukoilkaa Herralle, että Hän paljastaisi teille Totuuden, sillä se ei ole minun Sanani. Minulla ei ole tarpeeksi aivoja keksiäkseni tällaista, sillä liian paljon tuli liian nopeasti, enkä tosiaankaan osaa kirjoittaa kovin hyvin. No, siinä kaikki. Jumalan siunausta.

Map to Mt. Diablo Anointing

Walked and anointed here.

Tämä on kuva yhdestä niistä kolmesta sateenkaaresta Joulukuun 2. 1990.

The approximate location of the three small Rainbows looking from Mt. Diablo toward the west with the sun in the background. I noticed that darker clouds moved away toward the south as the Rainbows appeared.